

DIALOG

Kresťanský diskusný mesačník

V. ročník ● 8-9/2012

Dialóg mladých:
ZÓNA 614
MISIUNÉ KECY

Počúvajte Rádio7 na frekvenciách

103,6 MHz v Bratislave

107,4 MHz v Novom Meste nad Váhom

107,7 MHz v Banskej Bystrici

Na celom území SR cez satelit **Astra 3B** alebo cez internet na **www.radio7.sk**

Vysielame modernú kresťanskú hudbu od domácich i zahraničných interpretov, krátke duchovné povzbudenie, poradenské a diskusné relácie, informácie o dianí vo svete i cirkvi a mnoho iného.

Rádio7 je mediálnym projektom občianskeho združenia TWR media so sídlom:

Banšelova 17, Bratislava

tel.: 02 / 43 41 19 11

č. účtu: 2629010483/1100

Počúvajte nás a podporte naše vysielanie!

rádio

Mediálny partner Dialógu

O B S A H

SEDE VACANTE 4
Štefan Evin

PRI ŠÁLKE... 5
s Karolom Mikom

MISIJNÉ KECY 10

Z PODVEČERA DO ZBORU 18
Alexander Plencner

ŠTYRMI STENAMI 20
KU ZMENE

VO VLASTNOM 24
VO VRANOVE

VÍŤAZI OH 26
Štefan Markuš

DIALÓG MLADÝCH 27
Zóna 614

Pri zborových objednávkach je odporúčaná predajná cena do 2,20 €, (podľa zborových dotácií)

Individuálne objednávky: cena + poštovné

PRIVÍTAME VAŠU POMOC, KTORÚ MÔŽETE POSLAŤ NA ÚČET: 262 104 1859/1100, špecifický symbol 1012

Redakčná rada: Štefan Markuš (predseda), Tibor Máhrik, Bohuslav Piatko, Rastislav Števko **Šéfredaktor:** Bohuslav Piatko, bpiatko@internet.sk **Redakcia:** Ľuboslava Straková, Jozef Uhlík, Eva Bechná, Barbara Turčíková (Žilina), Gabriel Gajdos (webmajster), e-mail: gabriel.gajdos@cb.sk **Dizajn a grafické spracovanie:** Martin Piatko

Adresa redakcie: Dialóg, Živnostenská 2, 811 06 Bratislava, č. tel.: 02 207 11 468 e-mail: svatava@internet.sk, web: www.mediasvatava.sk

Vydavateľ: Media Svatava, spol. s r.o. **Tlač:** Transmedic Slovakia, s.r.o.

Predná strana obálky: Foto: Ľ. Bechný: Kecy

EV: 2670/08 ISSN: 1337-6985

Zlý deň

MIROSLAVA
ŠTEVKOVÁ
(Autorka bola
do konca
augusta
riaditeľkou
Mládežníckeho
centra
Kontakt
v Leviciach.)

Učím sa zvládať zlé dni. Prichádzajú vždy nečakane. Zrazu nič nedáva zmysel, všetko je zlé, márne, zbytočné. V noci mám katastrofické sny o tom, čo žijem cez deň. Nevidím na cestu pred sebou. Hľadám znamenia – značky, prekážky, zastávky, blesky... a chcem sa podľa nich orientovať. Nedarí sa mi to. Cez slzy nič nevidím, lebo len plačem. Som nepríjemná, depresívna, zúfalá.

A potom zlý deň skončí a všetko je zase v normále. Zrazu vidím možné riešenia aj komplikovaných vecí, netraumatizujem spoločnosť pesimistickou náladou a opäť dokážem v pokoji dôverovať Božej prozreteľnosti. Nechápem, ako som mohla byť predtým tak úplne mimo. Ale je to v mojom živote realita a tieto zlé dni sa u mňa opakujú.

Vždy si hovorím, že si už dám na to pozor. Nenechám sa tak úplne ponoriť do toho zúfalstva. Musím sa hneď ráno, keď to na mňa príde, premôcť, obrátiť pozornosť na Boha, hľadať u neho silu, pokoj, odpovede. Ale nikdy v tých dňoch Boha neviem nájsť. Mám pocit, že ma nevidí, nepočuje, že som úplne stratená.

Tie dni mi pripomínajú verše z Biblie, keď na vrchu Horeb Eliáš čakal na Hospodina (1Krl 19, 11–12). *Najskôr prišiel víchor, potom zemetrasenie, potom oheň.* Ešte ten víchor si ako-tak viem predstaviť, ale to zemetrasenie alebo veľký požiar ani veľmi nie. Určite by som bola riadne vydesená a zneistená. Neviem, ako dlho tieto divy trvali, ani ako to Eliáš vnímal a zvládol. Určite sa preľakol a modlil k Bohu. Ale na tieto modlitby asi Boh nereagoval, lebo – a teraz prichádzajú tie pre mňa dôležité slová – ... *ale Boh v tom nebol.* Teda môžu prísť búrky a ťažké dni a Boh v tom nebude? Dá sa to prirovnať k tým mojim náladám? Je skutočný ten pocit, že vo chvíľach depresii som sama, a že práve vtedy Boha nenájdem? Zvláštna predstava. Eliáš zacítil, keď potom prišiel Boh. Aj ja mám tú skúsenosť, že Boh prichádza až v ten ďalší deň a s ním pokojný tichý vánok. Tak čo s tým? Ako tie zlé dni zvládnuť? Čo by poradil Eliáš? Neviem. Ja sa to učím zvládať sama. Teda vďaka nejakým tým znameniam – značky, prekážky, zastávky, blesky...

A ak toto nepomôže, odporúčam môj obľúbený veršík z Kazateľa 7, 14: *V dobrý deň buď šťastný v dobrom a v zlý deň hľadaj: Boh učinil i tento popri tamtom nato, aby nenašiel človek po ňom ničoho.* (alebo v ekumenickom preklade ...*aby človek nezistil, čo príde po ňom*).

Viem, že tým treba len prejsť. Aj každým zlým, alebo v našich očiach zbytočným, zbytočne strateným dňom, sa dostávame bližšie do cieľa. Keď som bola mladšia (16–19-ročná), bola som veľmi zvedavá, aká bude moja budúcnosť, ako bude vyzeráť môj manžel, kde budem bývať, čo vlastne zo mňa bude. Netušila som, koľko „zlých“ dní ma čaká, ako ťažko je žiť šťastný život. Stále hovorím, a vlastne aj pozorujem vo svojom živote, že ja idem len k lepšiemu, zabúdam na to, čo je za mnou a ženiem sa za tým, čo je pred mnou. Aj s batohom spomienok na tie dobré dni. Vďaka Bohu.

NA AKTUÁLNU TÉMU

www.mediasvatava.sk / bpiatko@internet.sk

SEDE VACANTE

ŠTEFAN EVIN (Autor je kazateľom CB v Leviciach.)

Tlačová správa hovorí, že odvolaný arcibiskup Róbert Bezák momentálne pôsobí ako výpomocný duchovný v banskobystrickej Radvani. Požiadal o to viceprovinciál redemptoristov na Slovensku. R. Bezák je totiž členom rehole redemptoristov a v rokoch 1993–2005 bol jej viceprovinciálom.

Nám tieto názvy a posty veľa nehovoria, jednak preto, že naše evanjelické spoločenstvá pôsobia v oveľa voľnejšej štruktúre a takisto preto, že tých štruktúr máme oveľa menej. Jednotlivé zbory a teda samotní bežní členovia sa snažia byť nositeľmi evanjeliového zvestovania aj kresťanskej služby a nedelegujú to na iné organizácie, okrem prípadov využívania špecializovaných služieb misijných organizácií alebo teologických škôl. Rímskokatolícka cirkev (rkc) má však celú sieť inštitúcií, úradov, kongregácií, prelatur, opátstiev, ordinariátov, prefektúr, administratúr, nunciatúr, reholí, škôl pre rôzne úlohy a oblasti pôsobenia. Je to najstaršia monarchia a zároveň monarchia s celosvetovou pôsobnosťou.

Pre mňa táto kauza začala vlastne už vtedy, keď bol R. Bezák vymenovaný za trnavského arcibiskupa. Prekvapilo to nielen jeho. Kontrast s jeho predchodcom Sokolom bol obrovský. R. Bezák nie je klasický kňaz pôsobiaci na nejakej fare. Rehoľa redemptoristov, pokiaľ mi je známe, sa usiluje o biblickú evanjelizáciu v rámci rkc. A na charaktere a slovníku R. Bezáka som si to všimol hneď pri jeho prvom vystúpení v televíznej relácii Lampa. Hovoril tak úprimne, osobne, s prehľadom, pokorou a priateľsky, že to zrejme mnohých nielen prekvapilo (evanjelikálov), ale aj šokovalo (časť rkc). Bol som veľmi rád a vďačný, že takýto muž bude pôsobiť v trnavskej diecéze. Od neho sa dalo a dá učiť ako hovoriť (a nehovoriť) o viere, kresťanstve, náboženstve, svete a iných témach na verejnosti. Pôsobí ako veľmi zbožný muž s príjemným civilným vystupovaním a slovníkom. Pre mnohých bolo prekvapením, že pri nástupe do úradu dal číslo svojho mobilného telefónu k dispozícii všetkým kňazom v diecéze. Vraj to bolo od biskupa nezvyčajné – nuž, potom je škoda, že to nie je bežná vec. Nebojí sa o seba pochybovať, nehrá sa na dôležitého. Nelipne na úrade, funkcii, ale na službe Kristovi a človeku. Toto sa nezmenilo ani po jeho odvolaní – ako som sa presvedčil v dvoch nedávnych rozhovoroch s ním. Neprestal s médiami komunikovať. Malá ukážka z rozhovoru s Eugenom Kordom:

„Príde ťažkosť, príde problém, príde niečo zásadné. Keď človek obide ten problém, nechce s ním nič mať, tak to znamená, že nechce byť človekom. A to je tá zásadná otázka. Ja by som chcel byť človekom stále. Môžem povedať – a možno to vyznie trochu nebezpečne,

ale z tej situácie, ktorá teraz nastala, sa osobne sa aj teším.“

„Tešíte?“

„Áno, musím povedať, že sa aj teším, lebo by bolo trochu nebezpečné pre mňa zvyknúť si na to, že veď ja som arcibiskup trnavský, a teda aj mi to patrí. Možnosti, ktoré mám naznačujú, že som niekto veľmi hodnotný a cenný. No, ale nie je to skorej o službe? A mňa život dosť prikvačil na to, aby som pochopil, že ním ani nemusím byť – tým arcibiskupom trnavským. V tom prípade by som stále mal uvažovať o tom, čo je podstata môjho života. Že to nie je ani oblečenie, ktoré mi vyčítali, že ho nenesím stále, ani to správanie sa, ktoré má byť perfektné, ale čosi také hlboké, hlboko ľudské, a to sa nemusí žiť na úrovni arcibiskupa, ale na úrovni môjho človečenstva. A to žijem teraz, lebo už úrad nemám.“

Základné mýlniky kauzy

28. 6. 2012 František Mikloško oznámil, že má informácie, že pápež chce odvolať arcibiskupa R. Bezáka. Dáva to do súvislosti s finančnými transakciami Bratislavsko-trnavského arcibiskupstva v čase pôsobenia arcibiskupa Jána Sokola.

Hovorca biskupov Slovenska Jozef Kováčik: „Ťažko sa mi komentujú konšpiračné teórie pána Mikloška.“

1. 7. 2012 R. Bezák v Trnave na záver nedeľnej omše veriacim prečítal dva listy zástupcu Vatikánu na Slovensku Maria Giordanu. V prvom liste Giordana vyzýva R. Bezáka, aby sám odstúpil z funkcie. Keď to odmietol, poslali mu druhý s informáciou, že ho od

pondelka odvolávajú. R. Bezák dôvody svojho odvolania nepozná. Prosí, aby mu ich povedali. Nedozevedel sa ich. Vatikán ho vyzval, aby sa nevyjadroval pre médiá.

2. 7. 2012 Vatikán oficiálne oznámil, že Benedikt XVI. R. Bezáka zosadil. Konferencia biskupov Slovenska tvrdí, že veriaci by mali rozhodnutie rešpektovať. Tí v Trnave kvetmi obsypali fotografiu R. Bezáka, pod ktorou bol nápis *Pán arcibiskup, ďakujeme*. Kvetinový protest narušil kňaz z Dubovej Pavol Flajžík, ktorý veriacim vyčítal, že spochybňujú pápeža. „Najvyššiemu sa neodvráta,“ vrel. „Ovečky majú právo vedieť, prečo ste vyhodili čestného,“ odpovedala mu 62-ročná Anna Bejdíková. Dav kňaza Flajžíka po chvíli odohnal.

3. 7. 2012 Dekani z Trnavskej arcidiecézy sa zastali arcibiskupa už začiatkom roka. Časť z nich ponúkla svoje funkcie.

10. 7. 2012 V Bratislave je koncert na podporu arcibiskupa R. Bezáka. Známý rímsko-katolícky kňaz a bývalý politický väzeň Antón Srholec, vyzýva k akcii predstaviteľov Konferencie biskupov Slovenska. „Už je čas, aby aj tam niekto povstal a povedal: Veď my sme spolu jedávali, sedávali, ruky si podávali a myslím si, že on je taký a taký. Aby sme sa konečne dozvedeli pravdu,“ odkázal Srholec kompetentným. Na koncerte prehovoril aj kazateľ Cirkvi bratskej Daniel Pastirčák.

17. 7. 2012 Ponižujúce otázky kongregácie arcibiskupovi R. Bezákovi sú autentické. Ich pravosť potvrdil predseda Konferencie biskupov Slovenska, bratislavský arcibiskup Stanislav Zvolenský. „Svätý otec urobil toto rozhodnutie po osobnom a dôkladnom oboznámení sa s výsledkami apoštolskej vizitácie. Biskupi prijímajú rozhodnutie Svätého otca. Nie sme kompetentní prehodnocovať jeho rozhodnutie. My si v tejto chvíli tiež uvedomujeme, že vidíme zreteľne, že toto cirkev aj očisťuje,“ vyhlásil po mimoriadnom stretnutí biskupov na Donovaloch.

A čo novinári?

Do zaujímavej dilemy sa dostali niektorí novinári – katolíci. Na jednej strane sú nesmierne horliví v odhaľovaní a kritike rôznej korupcie a škandálov v politike a samosprávach; táto kauza ich však vystavila ťažkej dileme: či húževnato hľadať pravdu, alebo v rámci lojality k rkc, prijať veci tak ako sú dané zhora a nerýpať. Mne sa zdá, že väčšina to nechala tak.

Právo a poslušnosť

Vatikánska Kongregácia pre biskupov má na starosti na celom svete okolo 5000 biskupov a približne 3000 diecéz. Je ťažko predstaviteľné, aby o týchto ľuďoch mal pápež osobný prehľad. To je ilúzia. Je nevyhnutné, aby túto agendu riešil rozsiahly vatikánsky aparát. Jeho spôsoby nám tento príbeh trochu, ale len trošičku odkryl. Majú sa oni s čím trápiť okrem Bezáka – ututľávaním zneužívania detí, pápežovým osobným komorníkom, ktorý z Vatikánu vynášal dôverné dokumenty, finančnými škandálmi vatikánskej banky a mnohé ďalšie.

Nemali by sme ostať prekvapení, že rímsky pontifik (staviteľ mostov – aj takýto titul má pápež) odvo-

lá, vymení alebo presunie biskupa. Aj biskupi majú rovnaké právo hýbať podriadenými kňazmi, či sa to niekomu páči, alebo nie. Bezvýhradná poslušnosť a podriadenosť je jedným zo znakov rkc viery – viery v dokonalosť cirkvi vrátane jej predstaviteľov.

Zároveň je predpokladom pre kariérny postup.

...a my?

Nejde len o to, kde je pravda v tejto kauze. Nejde len o dôveryhodnosť kresťanstva pred sekulárnym svetom. Ide o to, že je umlčovaný dôležitý hlas, muž, ktorý mohol byť prvým z novej generácie rkc biskupov na Slovensku, ktorí by plnili úlohu duchovných pastierov, prinášajúcich nie náboženstvo a rituály, ale živé evanjelium Ježiša Krista.

Len pár dní pred vypuknutím kauzy Miroslav Kocúr – aj nám známy bývalý rkc kňaz v jednom rozhovore povedal, že „meniť rkc znútra je nemožné“. Ak je to tak, tak je to viac ako smutné. Niektoré postupy v prípade arcibiskupa R. Bezáka naznačili, že môžeme byť vďační za určité oddelenie cirkvi od štátu, ktoré prinieslo osvietenstvo, o. i. znechutené aj stáročnými náboženskými vojnami. Možno si to neuvedomujeme, ale nenáboženský charakter štátu je ochranou pred tým, aby silnejšie denominácie páchali násilie na slabších v mene pravovernosti. Vzájomnú krutú nevraživosť kresťanov musel obmedziť štát. Nemáme teda byť veľmi na čo hrdí. Nemôžeme si ani namýšľať, že sme na tom inak ako náš sused. Odstúpme od nášho mikroskopu, ktorým sa dívame na náš zbor alebo denomináciu (Cirkev bratskú) a pozrime sa do ďalekohľadu: Na celom Slovensku je nás v CB približne 3400. To je toľko, koľko je rkc veriacich v jednej väčšej dedine, či malom mestečku. A keby sa naša veľkosť zväčšila na veľkosť rkc a úmerne s tým by sa zväčšili aj problémy a neduhy, ktoré máme – ako by sme vyzerali? Nevieť si to ani predstaviť.

Namieste je pokora a poučenie; usilovať sa o bezúhonný život, bez politikárčenia, bez oportunistu, bez pragmatizmu, bez hanby za Krista a evanjelium a bez strachu z odmietnutia a problémov.

Na koncerte na podporu arcibiskupa R. Bezáka Daniel Pastirčák povedal: „Prišiel som podporiť túto akciu, pretože si myslím, že odvolanie arcibiskupa Bezáka a spôsob, akým sa to udialo, je zlou správou pre Slovensko. Konečne aj väčšinové katolícke kresťanstvo na Slovensku malo ľudskú tvár (...) Pre biskupa pritom nie je dôležité len to, ako ho berú vlastní ľudia. On by mal budovať mosty v celej spoločnosti. A v tom bol on výborný, pretože bol autentický a pravdivý. Možno práve preto prekážal.“ Aj preto si myslí, že predstavitelia rímsko-katolíckej cirkvi, ktorí majú informácie o dôvodoch Bezákovho odvolania, by mali prehovoriť na verejnosti. „Ak sa cirkev nezmení v tom, ako komunikuje svoje rozhodnutia, svoje myšlienky so svetom, výsledkom bude, že sa bude stále zmenšovať. Čo je však horšie, zostanú v nej ľudia, ktorí sa naučili žiť bez otázok, poslušne, bez tvorivosti, bez života. A to sa netýka len katolíckej cirkvi,“ dodal kazateľ Cirkvi bratskej. ■

(*Sede vacante* latinsky znamená uprázdnený stolec.)

PRI ŠÁLKE S... MUDr. KAROLOM MIKOM

sa rozprávali EVA a ĽUBO BECHNÝ
Foto: Ľ. BECHNÝ

O NAJLEPŠOM RECEPTE NA ŽIVOT

MUDr. Karol Mika (1927),

lekár tela aj duše zasvätil svojim pacientom v Banskej Bystrici celý život. Okrem funkcie praktického lekára veľa publikoval. Jednak v odborných časopisoch (*Slovenský lekár*, *Naše liečivé rastliny*), jednak vydal niekoľko kníh, z ktorých určite poznáte *Príhody pohotovostného lekára* (1972) a *Pohotovostný lekár zasahuje* (1996). Pravidelne sa prihovára poslucháčom rádia Lumen, môžete ho však zazrieť aj v rôznych televíznych besedách, kde rád svedčí o svojej viere, zápale pre medicínu alebo o svojej láske k bylinkám. S manželkou Martou je členom zboru CB v Banskej Bystrici. Je otcom troch dcér – Renáty, Ľubice a Miroslavy, z ktorých prvá, žiaľ, zomrela ako štyridsaťšesťročná.

Narodili ste sa v 30. rokoch minulého storočia. Čo robili vaši rodičia?

Otec bol notárom, mamička bola doma s nami deťmi. Bola nesmierne nadaná, aj keď nemala možnosť žiadneho vzdelania.

Notár?

Čo to vtedy predstavovalo?

Notár za prvej republiky bol štátny úradník, ktorý obhospodaroval päť-šesť obcí a všetko za nich zariadoval. Môj otec sa vždy usiloval všetku administratívu spracovať maximálne efektívne, aby ušetril ľuďom čas aj peniaze.

Na rôzne dokumenty sa museli dávať kolký, ale chudobnému človeku mohli byť odpustené. On nelenže od takých ľudí kolký nepýtal, ale zároveň za nich napísal hneď aj žiadosť, aby im bola platba odpustená a tzv. „svedectvo chudoby“ o tom, že sú skutočne v situácii, keď nemôžu zaplatiť.

Bol takisto akýmsi „šerifom“ na dedine. Vybavoval veci právne aj výkonne. Zároveň sa snažil pôsobiť na ľudí výchovne. Ak boli niektorí prešpekulovaní, dal im príučku.

Koľko vás bolo detí?

Šesť. Mamička bola katolíčka, otec evanjelik. Dohodli sa veľmi demokraticky: dievčatá v rodine budú po mame katolíčky a chlapci evanjelici. Napriek tomu, že mamička mala ku každému pôrodu pripravené náušničky a veľmi túžila po

dievčatku, nakoniec sa jej narodilo šesť chlapcov. Otec jej zo žartu hovorieval: „Žena moja, ja by som ti už aj doprial to dievča, ale vidíš, keď Pán Boh má radšej tých luteránov...“ (*smiech*)

Ako ste to prakticky riešili?

Chodili ste do kostola?

Do akého?

Vtedy sa veľmi neľadalo na nejaké hlboké náboženské cítenie. Dôležité bolo spoločenské postavenie. Otec ako notár bol veľmi vážny na dedine, patrilo po farárovi a učiteľovi k jedinej inteligencii a čo si ja pamätám, aj v cirkvi vždy vykonával funkciu zborového dozorca (niečo ako vedúci staršovstva u nás – pozn. red.). Jeho svedectvom bol život, on veľmi nerečnil. Svätíli sme všetky sviatky, do kostola sme chodili. Kým sme bývali na Starých Horách, kde sme sa narodili, chodili sme iba do katolíckeho kostola. Tam iný nebol. Otec ako luterán tam nešiel, ale nemal nič proti tomu, keď nás tam mamička a stará mama vzali.

Kde všade ste vyrastali?

Notár bol štátny úradník, žili sme ako komedianti. Keď dostal otec príkaz, musel sa sťahovať. Narodili sme sa na Starých Horách, tam sa otec aj zoznámil s mamou, ale potom sme sa odsťahovali na Baďan. To bolo pre mňa úžasné miesto. Pridelili nám totiž bývalú horáreň na samote, priamo v srdci prírody,

ani sme do dediny nevideli. Najradšej som sa hral s rôznymi chrobákmi a všetkým, čo sa hýbalo.

Prečo ste išli študovať medicínu?

Mal som dve veľké lásky: medicínu a výtvarné umenie. Keď už prišlo do tuhého, povedal som si, že ako lekár môžem maľovať, ale ako maliar sotva by som mohol liečiť. Ale pravda je, že až na pár pokusov som na maľovanie ako lekár nemal nikdy čas. (*Na stene v izbe, kde sedíme, visí obrázok maľovaný osobne pánom doktorom.*)

Čo vás ovplyvnilo, že práve k medicíne ste mali taký vzťah? Začalo sa to niekde už pri tých chrobáčikoch?

Nikdy som sa neuspokojil s jednoslovnými odpoveďami, vždy som chcel ísť viac na kľb. Nie len „ako sa to volá“, ale aj na čo to je, prečo to tak funguje? A ako veriaci človek som prišiel na to, že pán Boh skutočne všetkému dáva presný zmysel a účel. V biochémii nášho organizmu sú všetky pochody tak nastavené, že každá zložka tela má niekoľko účelov, ktoré sa vzájomne presne dopĺňajú. Ohromne to do seba zapadá. Napríklad také oko, keby nebolo stále omývané slzami, prach z prostredia by oko tak znečistilo, že by sme nič nevideli. V slzách sú taktiež cenné látky, ktoré chránia oko pred infekciou, slzou sa vylučuje soľ. Slzy sa

však efektívne využívajú aj ďalej. Stekajú vnútorným kanálikom do nosa, kde navlhčujú sliznice a čistia ich od prachu a zároveň oteplujú vzduch, ktorý dýchame. Keď je veľká zima, vylučujeme viacej slz. Odtokový kanálik vylúči toľko slz, že sa na sliznici nestačia odparovať a odkvapkávajú von nosom. Alebo z iného pohľadu: keď človek plače, svet je zahmlený, všetko je mäkkšie, možno aj trochu znesiteľnejšie a prijateľnejšie a upokojujúce.

Pri našom rozhovore tu tíško vedľa vás sedí vaša manželka a pozorne nás počúva. Nemôžem samozrejme zabudnúť ani na ňu. Ako ste sa zoznámili?

S manželkou som sa zoznámil ako študent strednej školy. Ja som totiž po závažnom ochorení srdcového svalu tri roky vymeškal štúdium. Ročníky, ktoré mi chýbali som potom dokončoval externe a privátne – tu v B. Bystrici. Manželka pracovala ako „au-pair“, starala sa o chlapčeka u susedov. Zoznámili sme sa v čase pred mojou maturitou. Potom 1. októbra 1949, som sa prihlásil na vysokú školu a išiel som do Bratislavy študovať. Žiadne pohovory som nerobil, vtedy stačilo ukázať vysvedčenie. To až potom neskôr, keď prišli komunisti k moci, tak nás každého štvrtroka kádrali a žiaľ vyhadzovali tých najlepších. No a hneď 2. októbra som sa oženil.

Nebolo to vtedy zvykom a ani to nikomu neodporúčam, takýto experiment. Vziasť sme sa nemuseli, prvá dcérka sa nám narodila až o dva roky. Ale povedali sme si, že sa dajako pretľčieme. Nuž, nebyť Pána Boha, ťažko by sme sa boli pretľkali.

Ako ste teda zvládali také študentské manželstvo?

Bola to veľká Božia milosť. Nikdy sme nemali nadbytok, ale vždy sme mali toľko, že zostalo ešte na zajtra. Napríklad, raz sme v jeden okamih nemali v Bratislave kde bývať, prakticky sme už boli na ulici, kufre sme mali zbalené a uložené u domovníka. Počuli sme, že na Šancovej ulici v YMCE je evanjelizácia. Tak sme tam prišli, a ako také dve chudiatka sme si sadli do zadného radu. Kázal Dr. Fajfr, videl

som ho vtedy po prvýkrát. Hovoril ku všetkým, ale takým spôsobom, že sme mali pocit, že hovorí priamo ku nám. Keď sa opýtal, kto sa rozhodol pre Pána Ježiša, my sme povedali svoje áno. Nikdy sme neboli ateisti, ale vždy sme vnímali Pána Boha ako veľmi vzdialeného ďaleko od nás a nás ľudí tu na zemi samých, trápiacich sa so svojimi problémami.

po skončení evanjelizácie k nám prišiel učiek Rosa, ktorý bol riaditeľom ústavu pre postihnuté deti. Pristúpil ku nám a opýtal sa nás: „Deti moje, obedovali ste dnes?“ Museli sme vyzeráť naozaj veľmi biedne. Možno nám škvrkalo v žalúdku tak, že to počul. My sme mali ten deň po jednom rožku s vodou a tak sme zaklamali, že áno. On ako keby to nepočul, zobral nás ku sebe domov. Jeho manželka Boženka takmer spadla z nôh, lebo takýchto strokotancov mala doma už dva manželské páry. Napriek tomu, že nemal dovolené v areáli ústavu ubytovávať cudzích, o nás sa postaral. Neskôr sme sa dostali do inej rodiny, kde manželka pomáhala s deťmi a za to nás ubytovali.

Ja som v tom čase využil moju druhú lásku a maľoval som hodvábne kravaty, čím som si privyrábal. Čo zostali po vojne padáky po anglických parašutistoch z praveho hodvábu, na to som maľoval a predával to. Len škoda, že som si ani jednu takú kravatu nenechal. Keďže sme sa od tejto evanjelizácie zaradili do zboru Cirkvi bratskej v Bratislave, tam ma tiež objavili dve redaktorky zo Slovenskej akadémie vied. Mali na starosti *Lekárske*

listy. Požiadali ma, aby som kreslil obrázky do *Lekárskych listov*, aj do iných odborných publikácií. Kreslil som ilustrácie napr. do Švecovej *Farmakodynamiky*, knihy, ktorá je dodnes veľmi uznávaná v Čechách aj na Slovensku. Tiež som im robil odborné korektúry.

Takýchto situácií sme zažili veľa. Keď bol niečoho nedostatok, tak sme sa pomodlili a hoci sme mož-

no ani nemali dosť viery, ako to Pán Boh zariadi, On nám poslal do cesty dobrých ľudí, alebo okolnosti, ktoré nám nejakým spôsobom pomohli situáciu riešiť, napriek tomu, že sme nepýtali, ani sa nesťažovali. Nikomu sme našu biedu nevystavovali na obdiv.

Neskôr, po skončení vysokej školy, ste sa vrátili do Banskej Bystrice?

Áno, vtedy už žil iba otec. Staral sa o troch najmladších súrodencov. Akosi to bolo samozrejme, že sme mu chceli byť oporou. Aj manželka túto úlohu brala ako svoje poslanie. Akoby v nej otec mal popri synoch aj dcéru a mojím bratom bola staršou sestrou.

Veľmi som chcel popri práci lekára rozdávať svoje vedomosti, teda pracovať ako pedagóg. Zaujímalo som sa o prácu na zdravotníckej škole tu v Banskej Bystrici. Riaditeľ bol nadšený, vraj nikto takú prácu nechce robiť a prijal ma ako externistu. Lenže, tu bol problém. Na výbore strany ma poznali ako veriaceho človeka, ktorý sa so svojou vierou nijako neskrýva. Takže o pár dní mi riaditeľ povedal, že z výboru strany dostali zamietavé stanovisko. Ale v 68. roku ma ►

sám znova kontaktoval a veľmi ma prosil, aby som nastúpil. A tak som začal učiť sestričky a lekárenských laborantov, väčšinou dievčatá.

V tom čase som mal dcéry vo veku svojich žiakov, takže som im veľmi dobre rozumel. Snažil som sa byť spravodlivý, ale zároveň ľudský. Keď som musel dať žiačke pätku, videla na mne, ako ma to veľmi mrzí, že jej tú pätku musím dať. A naopak som sa radoval, keď som ju mohol ohodnotiť na výbornú. Dievčatá to ocenili a na konci roka ma obdarovali veľkou kyticou ruží. Ešte aj po rokoch ma potom volávali na stretnutia a hlásili sa ku mne.

V čase nástupu normalizácie ma opäť riaditeľ musel odvolať, ale dovolil mi aspoň dokončiť školský rok, na veľkú radosť mojich študentiek, ktoré za mňa intenzívne lobovali.

Vždy ste robili iba obvodného lekára alebo aj v nemocnici?

Ja som vôbec nechcel robiť obvodného lekára. Chcel som robiť

hlavne s pacientmi a nie administratívu. Pôvodne som chcel byť psychiatrom. Lenže vtedy to bolo tak, že človeku určili, čo má robiť a nemohol si vyberať. Takže mnoho lekárov v tej dobe robilo to, čo nechcelo.

Okrem práce lekára ste mali aj mnohé iné aktivity... Napísali ste niekoľko kníh, pravidelne sa prihovárate poslucháčom na rádiu Lumen, videli sme vás na televíznej obrazovke... Keď sme si dohovárali tento rozhovor, spomenuli ste aj vyučovanie na univerzite...

Ja som vždy rád odovzdával vedomosti druhým. Ale nikdy som nemal aspirácie, že by som učil na vysokej škole. Ale po r. 1989 za mnou prišli z Univerzity Mateja Bella a oslovili ma, či by som tam nešiel učiť. To je ten Boží paradox. Za učenie na strednej zdravotníckej škole som sa kedysi bil, pre komunistov som nebol dosť dobrý a teraz, po revolúcii, som dostal ponuky učiť

až na štyroch univerzitách, o čo som sa vôbec neusiloval. Takže, od založenia Univerzity tretieho veku tu v Banskej Bystrici až doteraz tam prednášam fytoterapiu – štvorročné štúdium.

Fytoterapia, za ňou je asi zasa tá vaša túžba vedieť „na čo to je“...

Áno, keď som vyrastal na tej horárni uprostred prírody, pýtal som sa otca často, na čo je ktorá rastlinka vhodná. A otec, ak vedel, mi povedal. Varoval ma pred jedovatými rastlinami, že tie sú nebezpečné. Ale taký lulkovec zlomocný... Ja hovorím mojim žiakom a žiačkam, že táto rastlinka si nezaslúži takýto nepekný názov. Lulkovec zlomocný zachránil viac životov ako hociktorá iná rastlina. Latinský názov je oveľa krajší – *Atropa belladonna* – „krásna pani“. Lebo atropín, ktorý je v nej, vo veľkom množstve zabíja, ale v malom množstve vie zachrániť život. Keď ešte neboli pacemakere (srdcový stimulátor) a nastal atriioventrikulárny blok

(zástava srdca), tak sa aplikoval atropín. Nebola to najprijemnejšia liečba, ale svojho času to pomohlo stovkám pacientov predĺžiť život o mnoho rokov. A pri otrave organofosfátmi, je to jediná záchrana života.

Hovoríte, že ste vždy rád odovzdávali vedomosti. Ovplyvnili ste svojím povolaním aj svoje dcéry?

Všetky tri sa stali lekárkami. Odvtedy, ako rodič a pedagóg viem, že dieťa nebude robiť to, čo mu hovoríme, ale to, čo vidí, že máme radi. O našich deťoch to zvlášť platilo. Vždy som im hovoril: „Dievčatá moje, medicína je naozaj krásna a ušľachtilá, ale pre dievčatá je aj ľahšia alternatíva a môžete pre ľudí veľa urobiť aj inde ako v medicíne.“ Ale oni videli, že otec príde síce strašne unavený po troch nočných za sebou, že ledva ťahá nohy, že sa už ani navečerať nevládze, ale že tú medicínu má nesmierne rád. Takže, ak dúceme našim deťom robiť

dlhé kázne, nebude to mať taký význam ako náš osobný príklad. To je podobne, ako keď mi príde do ordinácie mamička a sťažuje sa, že jej synček nemá rád paradajky a nechce ich jesť. Tak veľmi by chcela, aby ich jedol, lebo je to zdravé. Ale keď sa jej opýtam, či ich je ona, ukáže sa, že nie. Tak čo potom chce od syna!

Pán doktor, vy ste človek plný vitality, radosti a optimizmu. Aký osvedčený recept na život by ste poradili na záver čitateľom Dialógu?

Samozrejme, že ako lekár a ako človek veriaci nebudem robiť to, čo Pán Boh zakázal, lebo vedel, že by to nášmu organizmu neprospeľo. Tzn. užívať drogy, alkohol, cigarety, nočné flámy, atď., to nerobím. Tieto zákony Božie dodržiavam a to má vplyv aj na zdravie. Zvyčajne sa ma pýtajú, či robím niečo mimoriadne pre svoje zdravie, či pijem nejaké čaje. Dám si z času na čas čaj, ale nie každý deň, ani pravi-

delne. Čaje sú dobré, ale ešte lepšie je prevencia v podobe ovocia a zeleniny, kde sa biomasa konzumuje celá.

Zakončil by som to spomienkou na jeden skutočný príbeh. Redaktor robil do novín rozhovor s dvoma starkými. Bolo dohodnuté, že na záver rozhovoru povedia, ako im veľmi pomohol nejaký vitamínový prípravok. Na záver sa ich teda redaktor opýtal: „Čomu vďačíte za vašu vitalitu, váš život, vaše dobré zdravie?“ A obidvaja skromne odpovedali: „Božej milosti.“ Tak ja by som vám z čistého srdca povedal to isté.

Pán doktor nás odprevádza a pred domom sa stretávame s jeho dávnou známou, ktorá žije momentálne v Holandsku. „Keď mám zdravotné problémy, volám až z Holandska Karčimu a vždy mi dobre poradí,“ potvrdzuje odborné kvality pána doktora. A my o tom vôbec nepochybujeme. ■

Foto: D. JURČO

MISIJNÉ KECY

Pripravili: EVA A ĽUBO BECHNÍ

Angličtina získala v ostatných rokoch postavenie akéhosi esperanta, jazyka, s ktorým sa stretávame na každom kroku. Spolu s ňou k nám prenikla niekým zaznávaná, niekým obdivovaná americká kultúra v podobe rôznych McDonald's, KFC, Burger Kingov či Starbuck's, doma už bežne pečieme rôzne muffins či cookies a v médiách máme na výber toľko americkej hudby a filmov, až nám lezú na nervy.

Či už sa nám to páči, alebo nie, je to skrátka tak. Prečo to teda nevyužiť pre dobrú vec? Zvlášť, ak sa práve naše deti v teenagerskom veku v tomto svete pohybujú ako ryby vo vode!

A tak mnohé zbory hneď v prvých rokoch slobody pochopili, že angličtina je skvelým misijným nástrojom. Nech sa deti dozvedia, že okrem McDonald's, žijú v Amerike ľudia, ktorí sú natoľko oddaní Kristovi, že neváhajú obetovať peniaze a čas, aby preleteli kus sveta, prežili leto v neznámej kultúre, jedli halušky, pili kofolu, obliekali si bláznivé kostýmy a tancovali čudné tance, alebo s cudzími ľuďmi zdieľali viac či menej útulnú izbu v ubytovni so spoločnými sprchami...

Jeden veľmi známy a obľúbený typ anglických táborov, s názvom KECY, už dlhé roky zastrešuje Tréninové centrum Kompas v Žiline. Toto leto si ho „privlastnili“ štyri zbory Cirkvi bratskej: Žilina, Stará Turá, Prešov a Levice. Ale sú aj zbory, ktoré sa vydávajú vlastnou cestou, ako napríklad CB Michalovce. Vytvorili si vlastné know-how, využili osobné kontakty a usporiadali počas leta hneď dva anglické konverzačné tábory – jeden pre dospelých a druhý pre deti. Každý, ako vládze a ako mu vyhovuje.

Všetky tábory sme nestihli obehnúť, pozreli sme sa na žilinské KECY a KECY Stará Turá. Jedného „starého harcovníka“ a jedného „nováčika“ na tomto bojovom poli. Na ostatných miestach sme našli ochotných reportérov, ktorí pre vás zachytili atmosféru a dodali fotografie. Nech už sa tábory konali na východe, na západe, na juhu či na severe, po prvý či po desiaty raz, všetky mali niečo spoločné: enormné nasadenie Božích detí, sprevádzané priehrštím Božieho požehnania. Ale teraz už dosť „kecov“, radšej sa pozerajte a čítajte, čo sme videli a zažili.

Mike Wilkinson s manželkou April

KECY V PÚŠTI

(ŽILINA 14.–21. JÚLA 2012)

Text: EVA BECHNÁ
Foto: ĽUBO BECHNÝ

Blížime sa k rekreačnému zariadeniu Púšť pri Prievidzi, kde žilinskí mládežníci organizujú spolu s Kompasom už štvrté KECY.

Začiatky neboli jednoduché. Prvý rok sa nikto nechcel prihlásiť, objednaná chata skrachovala a na poslednú chvíľu sa hľadala iná. Tento ročník je zvláštny tým, že je tu až 70 percent ľudí, ktorí sa už poznajú z pravidelných aktivít mládežníckeho centra Escape v Žiline. Aj mnohí Američania sú v Žiline po druhý raz. Za ostatný rok sa veková hranica slovenských účastníkov posunula smerom dolu, je tu veľa takých, ktorí po prázdninách ešte len nastupujú na strednú školu.

Prichádzame vo štvrtok, v šiesty deň. Vonku ani živá duša, z jedálne sa ozýva hlasitý smiech. Práve sa koná tradičná talent show. Vidno, že tu vládne otvorená a priateľská atmosféra, decká sú spontánne, veselé, skoro až roztopašné. Majú tu osem „amerických“ Američanov, takých, ktorí prišli na Slovensko iba teraz, kvôli táboru a dvoch „domestikovaných“ – Kristiana Lundgaarda z Trnavy a Emily Jones, dcéru niekdajšieho žilinského misionára. Prišla do Žiliny na prázdniny. Hlavná americká skupina je celá z jedného zboru v meste Fort Wayne v Indiane. Niektorí sú ešte študenti, väčšina však už pracuje. Spolu so slovenským tímom a účastníkmi campu je všetkých spolu takmer sedemdesiat.

Po večeri zastavujeme niektorých účastníkov, aby sme sa spýtali na dojmy z tábora.

Pätnásťročná Laura chodí už niekoľko mesiacov nielen do Escapu, ale dokonca zašla i do zboru. Čo ju do klubu priviedlo?

„Na jeseň sme boli so školou v Escape na výchovnom koncerte. Potom som dostala pozvanie na Silvestra. Bolo to jediné miesto, kam ma bola mama ochotná pustiť. Určitou zárukou pre ňu bola spolupráca so školou a aj to, keď som jej ukázala na webe, že sa tam nepodáva žiadny alkohol.“

A čo ju priviedlo do zboru? „Pozval ma Janči Máhrík jednu nedeľu, keď mal kázať. Veľmi sa mi tam zapáčilo a už som zostala.“ Na KECY Laura prišla kvôli ľuďom, očakávala, že im tu spolu bude dobre, ale chcela sa aj zlepšiť v angličtine, čo sa jej vraj podarilo. Najviac sa jej páčia tematické večerné programy, takzvané E-nighty. Keď sa pýtame ostatných, všetci ich označujú za najobľúbenejšiu aktivitu. Decká sa každý večer prezliekajú za rôzne románové postavy a tvária sa, že sú niekým iným.

Heather Detzner už bola so Žilinčanmi na KEYCY vlani. Učiteľka angličtiny na univerzite tento rok priviedla aj svojho manžela. – Keby si mala hodnotiť vlaňajší tábor a ten terajší, badáš nejaký posun, alebo zmenu? – „Je výborné, že už poznám slovenský tím a mám na čo nadviazať. S účastníkmi som mala niekoľko veľmi dobrých rozhovorov i keď práve v mojej diskusnej skupinke to ide ťažko. Možno sa hanbia, možno majú jazykovú bariéru, ale zatiaľ sa veľmi neotvorili.“

H. Detzner

Stretávame však aj Mika Wilkinsona, ktorý je tu s manželkou April. Vodič kamióna s mocnými svalmi, čo v mladosti robil wrestling a jeho silu tu už mnohí vyskúšali na vlastnej koži, sa mení na jemného muža,

keď pri večernom programe rozpráva svoje svedectvo o Bohu. O tom, čím všetkým v živote prešiel a nevedel nájsť východisko, až kým sa nestretol so živým Bohom. Hovorí celkom na rovinu a bez servítky teraz ku koncu, keď sa už s deckami dobre poznajú a stihli si veľa povedať pri rôznych aktivitách. Posledné lady sa lámu, mnohí plačú, všetci vstávajú a tleskajú.

Mike uveril pred ôsmimi mesiacmi. Toto je jeho prvá „misijná“ cesta, prvá cesta do Európy, na Slovensko. „Tu, na Slovensku, tisíce míľ od svojho domu, som našiel novú rodinu.“ Ešte nikdy nestál pred toľkými ľuďmi, kedysi by s tým mal problém. „Decká sú fakt úžasné, som zo všetkého nadšený. Toľko sme sa rozprávali, hovoril som im, čo všetko som prežil a aby oni nečakali 23 rokov ako ja, kým si dajú život do poriadku.“

V nedeľu popoludní, po skončení tábora nasleduje tradičná „afterparty“. Tento raz prijali pozvanie viacerí rodičia. Na párty sa premietajú videá z tábora, fotografie, decká predvádzajú táborový tanec a niektorí účastníci hovoria o svojich dojmach. Rodičia v priamom prenose vidia nadšenie svojich detí a skvelú partiu, ktorá tu vznikla. Ostáva sa len modliť, aby nezostalo pri dobrom priateľstve, ale aby všetci títo mladí otvorili svoje srdce Bohu dokorán. ■

KEYCY STARÁ TURÁ (27. JÚLA–4. AUGUSTA 2012)

Text: EVA BECHNÁ

Foto: ĽUBO BECHNÝ

Tím vedúcich dorastu a mládeže pod vedením Olgy Hollej sa pustil do neznámych vôd. Traja ľudia nezávisle od seba nosili myšlienku anglického tábora v hlave, alebo skôr v srdci a keď ju Oľga začiatkom roka vyslovila nahlas, stretla sa s veľkým nadšením. Ale od nadšenia k realizácii viedla trnistá cesta.

Ako náhle bolo rozhodnuté a TC Kompas potvrdené, že Stará Turá bude mať svoj prvý anglický konverzačný tábor, všetci sa akoby zľakli. Na tímových stretnutiach zisťovali, akí sú veľmi rozdielni, ako sa líšia ich názory a predstavy a zároveň mali pocit, že nie sú dosť schopní, aby zvládli úlohy, ktoré ich čakajú. Oľga Hollá je veľmi aktívna a vyťažovaná učiteľka angličtiny na základnej škole. Okrem toho, že bola v tomto školskom roku vedúcou predmetovej komisie angličtiny, pripravovala aj skupinu žiakov na rôzne úrovne anglickej súťaže, kde napokon uspeli až v celoštátnom kole. K tomu domácnosť s tromi deťmi a vážne chorý otec... Boli chvíle, keď pochybovala, či spravila dobre, že si toto bremeno vzala na plecia.

„Projekt KEYCY je naozaj náročný a asi by ho mali robiť ľudia slobodní.“ Lenže ona presne pred rokom dala sľub Pánu Bohu, že ak ju chce použiť, je pripravená. A tak, opierajúc sa o verš Jozua 1, 9 *„Bud' silný a odvážny, nestraľuj sa a nezáľaj! Veď Hospodin,*

O. Hollá

Pred táborom je potrebné, aby slovenské a americké tímy navštívili miestne školy a spravili určitú prezentáciu. Oľga fungovala ako predvoj. Stretla sa s riaditeľmi a dohovorela vhodný termín prezentácie. Navštívila školy nielen v Starej Turej, ale aj v Novom Meste nad Váhom a v Myjave.

„Všade ma vlúdne prijali, nerobili prieky. Väčšinou mali čas vtedy, keď aj ja a ak náhodou nie, okolnosti v mojej práci sa vždy akosi zázračne usmernili, že som sa s príslušným riaditeľom mohla stretnúť.“ S malou dušičkou vchádzala na vrátnicu katolíckeho gymnázia v Novom Meste nad Váhom, kde ju hneď uistili, že dnes nemá vôbec šancu dostať sa k riaditeľke, lebo sú maturity. Ako vrátnička vyslovila slovo „šancu“, v tej chvíli riaditeľka vošla na vrátnicu. Oľgu vypočula, prísľúbila jej možnosť návštevy Američanov vo viacerých triedach a svoje sľuby do bodky splnila. „Dnes sú medzi nami dvaja ich žiaci ako účastníci tábora.“ Jeden chlapec z tejto katolíckej školy odchádza kon-

com prázdnin študovať do Ameriky, kde bude bývať len hodinu a pol od Wesleyho Duffa, svojho spolubývajúceho tu, v tábore. „Aj za to som sa modlila, aby som vedela, koho s kým mám ubytovať, lebo som väčšinu ľudí predtým nepoznala.“ Len tak mimochodom treba podotknúť, že Oľga pôvodne na katolíckej gymnázium ani veľmi neplánovala ísť. Nechala si ho na záver, ak by náhodou ostatné školy vybavila rýchlejšie.

V tábore, ktorý sa koná v rekreačnom zariadení Priedhorie v obci Pružina pri Považskej Bystrici, vidím známe tváre. Joe Cookston a Kelly Froebe boli pred tromi rokmi u nás v Žiline. Kelly ma hneď pri stretnutí vystíška, dobre, že ma nerozpučí. Joe sa pýta na našich mládežníkov. Kazateľ z malého mestečka v Ohio je takmer odborníkom na slovenskú kultúru. Ako prežíva svoje déja vu? „Tento rok mi trvalo až dva dni, kým som prinútil decká rozprávať. Veľmi sa hanbili, báli sa, že niečo povedia po anglicky zle. Ale nakoniec sa to poddalo a včera večer niekoľko mladých ľudí odovzdalo svoj život Bohu.“

Spolu je v tábore 47 ľudí. Študentov je 21, z nich 12 sú celkom nové tváre mimo zboru. Ostatní sú buď zo zboru (4) alebo už niekedy so staroturanským CB-čkom v tábore boli.

A ako to vníma Oľga po štyroch dňoch tábora? „Veľmi sme sa v tíme duchovne zbližili, naučili sme sa vzájomne brať takí akí sme, každý z nás v sebe objavil nepoznané talenty, o ktorých netušil, že ich vôbec má. Zistili sme, že dokážeme spolupracovať a navzájom sa podporovať.“ A môžem dosvedčiť, že pred nami nestojí zničená žena, ale jednoducho Mama Kecy (ako ju tu volajú) plná energie a s ohníkmi v očiach. „V okamihu, keď prišli študenti do Pružiny a blázniví naobliekaní Američania ich strhli do prvých uvítacích hier, videla som, že preskočila „iskra“ a začína to fungovať. Všetka tá náročná príprava, byrokracia, čísla a zoznamy sa premenili na reálnych ľudí a začalo to mať zmysel. Stačilo sa pridať k nim a užívať si to.“

Ešte absolvujeme s „Kecákmi“ náročné fotenie. Daniel Jurčo, potulný fotograf, ktorý tohto leta absolvoval už niekoľko táborov, stojí na kraji strechy a usmerňuje prítomných do rôznych obrazcov. Kvôli zjednodušeniu všetkých volá Peto. „One step forward, two steps left...“ Nie je jednoduché spraviť zo stále sa mrviacich táborníkov živý obrazec. Na horúcom slnku sa človeku žiada ľahnúť si, zvlášť, ak tu v tábore toho veľa nenaspia. Nakoniec sa však dielo podarilo, Daniel nespadol a táborníci si odnesú krásne fotografie, spomienky a dúfajme, že i nové poznanie.

Opúšťame Pružinu veľmi neradi a hreje nás, že sme kus tej úžasnej atmosféry mohli pocítiť na vlastnej koži. Tak nech sa vám, decká, darí!

P.S. Po mesiaci sme dostali zo Starej Turej informáciu, že na všetky nasledovné potáborové stretnutia prišli zatiaľ všetci účastníci tábora. ■

Niekoľko otázok
sme položili

PETROVI HRUBOVI,

riaditeľovi TC Kompas, ktoré
už mnoho rokov zastrešuje
KECY tábory:

Foto: Ľ. BECHNÝ

Peter, kam až siaha história KECY (pôvodne Kompas English Camp for You, dnes sa názov predstavuje ako Conversational English Camp for Youth)?

Prvý evanjelizačný jazykový tábor sme robili pred 15 rokmi v spolupráci s jedným zborom. Až do roka 2006 KECY organizoval Kompas (resp. SIETŤ OZ) a zbory sa k tejto službe pridávali.

V roku 2007 sme zmenili filozofiu a povedali sme si, že chceme, aby tieto tábory boli v plnej miere vlastníctvom cirkevných zborov. Dnes TCK zabezpečuje iba know-how, zahraničný tím lektorov, školí mládežnícke skupiny a ak treba, pomáha s následnou prácou po tábore v zbere.

Čo je úlohou TCK v projekte KECY?

Snažíme sa udržať kvalitu táborov na vysokej úrovni, pomôcť mládežníckemu tímu pripraviť sa, aby vedeli, čo majú robiť. Dodávame im materiál, témy, média a zabezpečujeme aj americký tím, ktorý je pripravený na službu výučby angličtiny a ďalšie aktivity počas tábora. V praxi to znamená aj vycestovať, nájsť zbory u nás i v zahraničí, ktoré by boli ochotné urobiť záväzok pre takúto službu, pripraviť ich na to, čo sa od nich očakáva, čo majú vedieť a čo bude ich úlohou.

Čo je cieľom projektu KECY?

Hlavným cieľom tábora bolo vždy predovšetkým zvestovanie evanjelia a pomoc stredoškolským študentom v oblasti konverzачnej angličtiny.

Organizovať KECY-tábor je pre zbor nástrojom misie a zamerania sa smerom von, čo znamená napĺňanie Kristovho poverenia podľa Mt. 28, 18 – 20.

Máš pocit, že ciele KECY sa naplňajú?

Veruže áno. Zaregistrovali sme určitú zákonitosť, že vždy po troch rokoch prichádza ovocie v podobe viacerých ľudí, ktorí robia vážne rozhodnutie nasledovať Krista, začnú chodiť do zboru a v ňom i zostávajú. Prvé dva roky sú skôr siatím a posilňovaním osobných vzťahov medzi hľadajúcimi študentmi a komunitou zborovej mládeže.

V ostatných dvoch rokoch sme zaznamenali väčšie percento študentov, ktorí sa rozhodujú viac spoznávať Krista a zapájať sa do aktivít zborov. Pre nás je však vždy smerodajné vidieť týchto ľudí aktívne zapojených v zboroch ešte aj po období jedného roka a viac. ►

KECY LEVICE/NITRA (15.–21. JÚLA 2012)

Text: ZUZKA MARFÖLDIOVÁ

Foto: RASTISLAV ŠAJBEN

KECY 2012 boli už piate, ktoré náš levický tím organizoval. Tento rok v škole v prírode v dedinke Lom nad Rimavicou. Každý rok vnímame to, že Pán Boh si pre nás vždy prichystá nejaké prekvapenie. Tento rok to bolo prekvapenie v podobe nitrianskeho tímu, ktorý sa k nám pripojil a s ktorým sme spoločne pripravovali tohtoročné levicko-nitrianske KECY.

Ráno sme začínali spoločnými raňajkami, po ktorých nasledovalo krátke ranné stretnutie. Potom sme sa rozdelili do skupiniek, v rámci ktorých sme sa celý týždeň zdokonaľovali v angličtine, súťažili či diskutovali. Po hodinách angličtiny nasledovali tzv. iniciatívy (čiže hry, ktoré boli nejakým spôsobom späté s témou dňa). Po dobrom obede prišlo popoludnie plné aktivít, tvoriví ľudia sa mohli realizovať na dielničkách, tí športovejší si zase vyskúšali americké športy. Potom sme sa navečerali a deň sa končil večerným programom, po ktorom sme pre študentov pripravili tzv. e-night (tematický večer).

Témou tábora bolo – Greater than... (v preklade: Väčší ako...). Každý deň sme sa so študentmi rozprávali o Bohu. Počas večerných programov sme sa im na príbehu márnotravného syna i na príbehoch z našich vlastných životov snažili ukázať, že Boh je väčší než čokoľvek dobré, po čom túžime. Ešte dávno pred tým, ako samotný tábor začal, sa náš tím modlil za to, aby Boh pracoval na srdciach ľudí, ktorí prídu do tábora, aby ich Božia moc a milosť premenila. Naším poslaním bolo zvestovať živého Krista a skutočný, živý vzťah s Ním. A Boh nám na to dával príležitosť každý deň. Odpovedal na naše modlitby a dotýkal sa nielen srdca študentov, ale i nás, ľudí z tímu.. KECY nie sú len záležitosťou jedného týždňa. Je to beh na dlhé trate. A to nemyslím len niekoľkomesačnú prípravu, ktorá tomuto týždennému táboru predchádza. Samotný tábor pre nás predstavuje len akýsi začiatok dlhej cesty. Je to pozvánka do osobného vzťahu s našim Spasiteľom, ktorý chceme rozvíjať aj počas nasledujúceho školského roka na biblických skupinkách. ►

KECY robíme už piaty rok, a ak Pán Boh dá, budeme ich robiť aj naďalej. Prečo? Viete, KECY-camp, to nie je LEN tábor. KECY (aspoň pre mňa osobne) sú miestom, kde zažijete Ježiša v akcii. Vidíte Ho, ako sa prechádza medzi študentmi, ako im svojimi otázkami odhaľuje Pravdu, ako lieči ich doráňané srdcia, opravuje poškodené vzťahy, ako ich z roka na rok čoraz viac priťahuje k sebe... A keď to raz zažijete, túžite byť toho súčasťou a nechať sa Bohom použiť.

Poprosili sme jednu z účastníčok, aby nám napísala niečo o tom, ako ona vnímala tohtoročné KECY.

„Tento rok som bola na KECY druhýkrát. Veľmi som sa tam tešila, lebo aj minulý rok bol úžasný. Stretla som tam veľa skvelých, zaujímavých ľudí. Týždeň ubehol ako voda, pretože sme mali každý deň nabitý vynikajúcimi a zábavnými aktivitami. Hry a súťaže boli zamerané na tímovú spoluprácu, čo je veľmi užitočné aj v každodennom živote. Večerné programy boli perfektné. Vždy ma vedeli dostať príbehy, ktoré sme počúvali. Tento rok bol pre mňa výnimočný, lebo sa začal môj vzťah s Bohom. No z tých príbehov si vezme veľa aj človek, ktorý Boha nepozná. Večerné skupinky mi pomohli a dali mi odpovede. Vedúci boli veľmi ústretoví a vždy mi ochotne odpovedali na otázky. Aj z hodín angličtiny som si veľa odniesla. Zdokonalila som sa v angličtine a najmä v anglickej komunikácii. Američania sa s nami rozprávali a vôbec im nevadili naše gramatické chyby. Keď sme niečo nevedeli, tak nám pomohli, alebo nás opravili. Popoludňajšie čítanie Biblie, ktoré bolo tento rok, mi pomohlo pochopiť veľa vecí o Bohu. E-nighty boli tiež skvelé a opäť s úžasnými témami. Vždy to bola večer zábava. Bol to najlepší týždeň celých mojich prázdnin, plný srandy a úžasných ľudí.“ ■

Okrem evanjelizácie je tento projekt Kompasu zameraný aj na výchovu zborových tímov mládeže. Mladí ľudia vstupujú do rôznych zodpovedností podľa svojich obdarovaní, pripravujú aktivity, učia sa viesť diskusné skupiny, športové aktivity, zdieľať sa, vysvetliť evanjelium... Zvyčajne to funguje tak, že prvý rok pracovníci TCK demonštrujú, ako tábor viesť, druhý rok tím zboru vedie tábor za našej asistencie. Tretí rok TCK očakáva, že zboroví mládežníci budú viesť KECY samostatne. Ďalej sa snažíme, aby v nasledujúcich rokoch mládežnícka skupina dokázala pomôcť inému zboru, resp. mládežníckej skupine zo svojej denominácie realizovať podobný tábor.

So zborními ktorých denominácií spolupracujete pri príprave KECY?

Sú to najmä štyri protestantské denominácie, ktorých zástupcovia či zástupcovia, ich mládežníckych organizácií sú v správnej rade Kompasu. Čiže je to ECAV, CB, BJB a AC, sme však otvorení i pre ďalšie protestantské cirkvi. Kedysi boli najviac zastúpené evanjelické zbory, teraz sa to preklápa smerom k Cirkvi bratskej (CB ŽA, BB, Levice, Stará Turá a Prešov). Počas tohto leta sme pomáhali pripravovať až 12 evanjelizačných táborov. Ich počet rastie – tri KECY-tábory v roku 2007, sedem táborov v roku 2009. Dvanásť táborov predstavuje 12 pracovných tímov zo zahraničia a 12 tímov z miestnych cirkevných zborov zo Slovenska.

Akým spôsobom vyhľadáвате americké tímy?

Fungujeme hlavne cez osobné kontakty. Jednak cez našich, TCK-misionárov z americkej organizácie Josiah Venture, ktorí, hoci žijú na Slovensku, majú väzby v domácom zbore, ktorý ich vyslal. Jednak misijní pracovníci Kompasu z radov Slovákov, sú v kontakte s mnohými podporovateľmi služby TCK, medzi ktorými sú aj ľudia zo zahraničia. Tí sú mostami k zborom, v ktorých slúžia. Radi prichádzajú aj osobne, aby sami prakticky prispeli

k našej práci. Tímy zo zborov sa obmieňajú. Z ich strany je to značná obeť. Dávajú svoje peniaze, svoj vzácny čas, obetujú svoju dovolenku a prídu. Tu vyučujú a robia mnohé veci, ktoré by doma iste nerobili. Ale po tejto skúsenosti sami lepšie rozumejú, čo je to misia a Kristov inkarnačný príklad.

Pokiaľ viem, sú medzi nimi ľudia rôznych generácií. Študenti, kazatelia, ale aj ľudia z civilného zamestnania.

Áno, spektrum ľudí, ktorí slúžia, je rôznorodé. Snažíme sa však, aby to bol vždy jeden súdržný tím, ktorý má svojho vedúceho, aby doňho boli múdro vybratí ľudia. Stanovili sme podmienky, ktoré musia spĺňať. Aby to boli ľudia, ktorí sú jednak fyzicky a zdravotne schopní absolvovať náročný týždeň, aby vedeli vyučovať angličtinu, no najmä, aby boli duchovne zrelí. Väčšinou je to skupina z jedného zboru, 8–12 ľudí, ktorí sa navzájom poznajú.

Za taký dlhý čas by ste určite vedeli rozprávať o mnohých úžasných, radostných chvíľach, ktoré ste na KECY prežili, ale aj o rôznych problémoch či prekážkach. Ktoré „najtypickejšie“ alebo „najčastejšie sa vyskytujúce“ by si mohol spomenúť?

Na Slovensku je práca s mládežou pokrytá v cirkvi hlavne dobrovoľníkmi. To je realita, ktorá má svoje obmedzenia a zákonitosti, napríklad, že sa vedúci často obmieňajú. Nie je najľahšie vždy nanovo tieto tímy pripraviť na to, čo ich čaká a pomôcť im, aby vedeli jasne a pútavo komunikovať – svedčiť, viesť aktivity a diskusie na vopred pripravené témy, aby vedeli povedať evanjelium zrozumiteľným spôsobom a priblížiť sa ľuďom zo sekulárneho prostredia. Necirkevní účastníci KECY žijú v inom svete a nerozumejú kresťanskému žargónu (spasenie, svedectvo...). Často sa stretávame s cirkevnou subkultúrou, v ktorej sú zaužívané isté stereotypy, ktoré treba prekonávať. Zameralenie mládežníkov z cirkvi na program, resp. na seba samých a nie

KECY PREŠOV (15.–21. JÚLA 2012)

Text: ALENA SNOPEKOVÁ

Foto: DANIEL JURČO

KECY-tábor sme v rámci prešovského zboru Cirkvi Bratskej poriadali prvýkrát, za úžasnej podpory a pomoci TC Kompas zo Žiliny. Všetko sa začalo v nedeľu príchodom študentov z Prešova a blízkeho okolia do pekného prostredia bardejovských lesov, do Mníchovského potoka na chatu Kamarát. Privítali sme ich vo veľkolepom štýle – na červenom koberčeku a v bielych rukavičkách. Celý kemp sa niesol pod heslom „Greather than“, čo znamená „Väčší ako“. Každý deň mal svoju tematiku napr.: dobrý život, nespútaná sloboda, chaos. Ráno sme spolu začínali Kemp-dance, čiže táborovým tancom, predstavením témy dňa a upútavkou na poobedňajšie aktivity. Predpoludnie patrilo vyučovaniu angličtiny, kde študenti mali možnosť zažiť hodiny s americkými lektormi. Poobedňajší program bol rovnako nabitý. Aktivity sa skladali z rôznych hier, kde sme museli potrápiť svoje mozgové závitky, zašportovať si a zahrať americké športy. Jeden deň kempu patrilo celotáborovému výletu do neďalekého centra Bardejova. Večerné programy sa začínali vystúpením kapely, ktorú tvorili naši chalani a baby. Na tému večera nadväzovalo svedectvo a diskusné skupinky, v ktorých sme spolu premýšľali a diskutovali o tom, čo nás zaujalo, aké sú naše názory a postoje. Celý kemp sa niesol v úžasnej atmosfére nových priateľstiev, radosti, zábavy. Jasne, ale pritom jemne a nenásilne bolo povedané evanjelium, ktoré sa, veríme, dotklo mnohých sŕdc.

A čo je najdôležitejšie, Pán Boh bol oslávený a vyvýšený. Veľmi sa tešíme, že študenti i naďalej chodia na naše stretnutia... hrať volejbal, florbal, na Follow-up aktivity, zopár z nich už bolo aj na nedeľnom zhromaždení. Veríme, že priateľstvá, ktoré vznikli budú trvať ešte dlho po KECY-kempe a že budeme svedkami ešte mnohých zmenených životov. ■

ENGLISH CAMPS MICHALOVCE (8.-20. JÚLA 2012)

Text: PAVOL a RENÁTA OLEJÁROVCI

Foto: PAVOL OLEJÁR

Pred štyrmi rokmi sa začala naša spolupráca so skupinou Američanov z Calvary Baptist church z Pensylvanie. Kemp, ktorý sme spolu s nimi organizovali tento rok, vyzeral dosť podobne ako ten prvý pred štyrmi rokmi. Aj teraz bol pobyt rozdelený na dve časti. Prvá časť – prvý týždeň, určený pre mládež, sa odohrával na chate Račkova, v Račkovej doline v Západných Tatrách.

Náš organizačný tím sa skladal zo šiestich ľudí – dvoch starších zboru a štyroch mládežníkov.

Američania prišli po štyroch rokoch opäť na dva týždne, počas ktorých poslúžili aj v Bratskej jednote baptistov v Bratislave, v Cirkvi bratskej v Žiline, v Cirkvi bratskej v Michalovciach a stihli navštíviť aj Poľsko – Osvienčim.

Počas kempu sme dopoludnia a večer prechádzali témy od stvorenia cez pokušenie, katastrofu (Noe), zmätenie (Babylon), Pána Ježiša, kríž a vyvrcholenie (nebo) – témy boli prekladané do slovenčiny. Po dopoludňajšej téme sme sa rozdelili do štyroch diskusných skupín, kde sme sa rozprávali o téme ktorá zaznela, kládli sme otázky a hovorili o osobných skúsenostiach. Popoludní bol čas na šport, hry a turistiku – raz bola aj celodenná túra. Každý deň sme spievali piesne – navzájom sme sa učili – Slováci anglické a Američania slovenské.

Sme Pánu Bohu vďační, že dvaja účastníci sa v Tatrách rozhodli prijať Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa a že nás Pán Boh ochránil od vážnych úrazov. Druhá časť pobytu Američanov – druhý týždeň – mal formu denného tábora pre mladšie deti a odohrával sa v priestoroch jednej z michalovských základných škôl.

V dennom tábore sa počet účastníkov stále menil, bolo 25 Američanov a okolo 40–45 Slovákov, z toho náš pomocný tím tvorilo asi 15 ľudí. Tábora sa zúčastnilo asi sedem zborových detí, ostatné deti boli úplne nové, alebo to boli deti, ktoré sa zúčastňujú iba našich letných zborových aktivít. Náplň i téma tábora bola takmer rovnaká ako v kempe, ktorý bol v Tatrách.

Po dvoch týždňoch sme sa s Američanmi natoľko zblížili, že sa nám ťažko lúčilo. Myslíme si, že v jednom i druhom tábore zaznelo jasné evanjelium, ktorým boli ľudia oslovení a modlíme sa, aby to, čo bolo zasiate do sŕdc, aj vzišlo a prinieslo úrodu. ■

na ľudí, ktorí sú „vonku“, je časté. Učenie jeden na jedného, nám nie je čímsi prirodzeným. Tešíme sa však, keď vidíme, že mládežnícke tímy v týchto zručnostiach napredujú. Najväčšou radosťou je však naplniť Božiu vôľu a vidieť nadprirodzenú duchovnú premenu človeka.

Sú na Slovensku zbory, ktoré to robia dlhšie ako štyri roky?

Pravdaže. Myslím, že evanjelický zbor v Prešove, resp. ich mládež robí KECY už 10 rokov. Podobne je to s bratislavskými zbormi BJB. Nechceme však ostať iba pri starých modeloch služby. Tento rok sme začali robiť nový typ evangelizačných táborov s CB Banská Bystrica a BJB Viera Bratislava, zameraných na spevácke súbory, rock-pop hudbu a drámu, FUSION táborov. Štruktúra táborov je podobná ako pri KECY, vrátane hlavných tém ale namiesto angličtiny je dôraz na spev a hudbu.

Zaregistrovala som, že aj v Čechách robia podobné tábory (nazývajú ich jednoducho English Camps). Majú rovnakú tému, rovnaké logo aj tričká ako vy. Existuje nejaká centrála, ktorá každý rok pripravuje témy a materiály pre všetky tieto tábory?

Ano, témy táborov pripravujeme v spolupráci s vybranými zástupcami z partnerských krajín združených v organizácii Josiah Venture (v ČR je to Křesťanská Akademie Mladých, v Poľsku Fala, v Srbsku Mreža...). Grafika, média, camp-dance, diskusné otázky, atď sú zdieľané na mnohých miestach Európy. Materiály však možno upravovať pre potreby skupiny, ktorej mládežnícky tím slúži.

Koľko takých táborov funguje počas leta v Európe?

Toto leto sme v rámci Josiah Venture pomohli miestnym cirkevným zborom v krajinách bývalého východného bloku zorganizovať 92 evangelizačných táborov s rovnakou témou KECY táborov „Greater Than...“.

**Tak to už je naozaj
riadna Božia armáda!** ■

Z PODVEČERA DO ZBORU

ALEXANDER PLENCNER

(Autor je vedúcim Katedry masmediálnej komunikácie
Fakulty masmediálnej komunikácie
na Univerzite sv. Cyrila a Metoda v Trnave.)

Rozhodnutie modliť sa denne modlitbu srdca prijalo na pobyte v Zaježovej približne tridsať ľudí. Postupne prijímajú tento záväzok aj ďalší jednotlivci. Pre všetkých napísal Daniel Pastirčák praktickú príručku ku kontemplatívnej modlitbe *Modlitba srdca*, v ktorej píše:

Najvyšší cieľ modlitby je zjednotenie nášho srdca s Božím duchom. Zjednotenie, v ktorom slovami Krista „poznáte, že ja som v Otcovi, vy vo mne a ja vo vás“.

MOJA SKÚSENOSŤ S MODLITBOU SRDCA

Moja skúsenosť s modlitbou srdca trvá asi dva roky, ale musím povedať, že jej prechádzalo akési prípravné obdobie, fáza hľadania, keď som sa venoval meditácii a pokúsil sa z nej načerpať inšpiráciu pre svoj modlitebný život. Zaujala ma východná mystika. V kresťanstve mi totiž chýbal taký typ duchovnej aktivity, ktorého súčasťou by bol bezprostredný, neanalytický kontakt s duchovnou realitou. Napríklad taký, aký ponúkal zen. Tradičná modlitba mi prišla dobrá iba ako spôsob základného kontaktu s Bohom a ako akási psychohygiena. Takáto forma kresťanskej spirituality mi však nestačila, prišla mi v niečom suchá, abstraktná. Vzťah k Bohu mal častokrát inštrumentálnu povahu – Boh niečo chcel odo mňa a ja niečo od neho. Chýbala mi v tom hĺbka, bezprostrednosť i emócie. Túžil som po kontakte a komunikácii „za slovami“. Možno trochu lapidárnejšie povedané: potreboval som Boha prežívať, nielen na neho myslieť. Na východnej spiritualite mi však prekážala jej neosobnosť, postupné vzdďalovanie sa od konkrétnej skutočnosti. Prežíval som rastúci konflikt medzi stvoreným svetom plným obmedzení a neobmedzenou ríšou ducha, ktorá sa zrkadlila na dne môjho vedomia. Lásku akoby začal vytláčať nadnesený súcit a zdalo sa mi, že čím viac sa blížim ku svetlu, tým viac prichádzam o obyčajnú ľudskú empatiu a spontánnosť. Napriek tomu som pochopil, že svojím založením bytostne inklinujem k nejakému typu duchovných cvičení. Bolo mi to vlastné, cítil som sa v tom ako doma. Cesta východnej mystiky mi teda čosi poodhalila, i keď ma nedoviedla tam, kam som sa chcel dostať.

Hľadanie

Široko dostupná alternatíva však nebola. Charizmatický typ zbožnosti v kresťanstve založený na skupinovom manipulovaní emóciami mi bol od začiatku krajne nesympatický, až protivný. Tradičná pietistická

zbožnosť ma zase nemala čím osloviť, nie som katolíkom, neabsolvoval som žiadnu náboženskú výchovu. Experimentovanie s rôznymi meditačnými technikami, štúdium desiatok kníh ma nakoniec doviedli ku kontemplatívnej modlitbe. Autorom, ktorý sa pre mňa stal mostom medzi východným typom spirituality a západným typom, bol trapistický mních Thomas Merton. Vďaka jeho knihe *The Inner Experience: Notes of Contemplation* som našiel to, čo som hľadal. Okamžite som vytušil, že tento človek stelesňuje mnohé z toho, po čom som niekoľko rokov pátral. Jeho riadky niesli stopy plnokrvnej kresťanskej mystiky, ktorej som veril, neboli to žiadne falošné sľuby podané často odpudivou sentimentálnou rétorikou priemerných kresťanských autorov. Duchovné skúsenosti sú oveľa bežnejšie ako sa zrejme väčšina sekularizovanej spoločnosti domnieva, avšak je len minimum autorov, ktorí majú talent ich aj náležitým spôsobom zachytiť, vyjadriť a sprostredkovať. K takým patrili Thomas Merton. Vo svojom texte dokázal skombinovať živú, vibrujúcu mystickú víziu s analytickou reflexiou duchovnej skúsenosti. Tým sa trochu líši od klasikov kresťanskej mystiky, akým bol napríklad poetický, ale predsa len trochu neurčitý Sv. Ján z Kríža.

Druhým zdrojom, ktorý mi pomohol na mojej duchovnej ceste, sa stal šport. Asi dvanásť rokov sa venujem fitness, približne štyri roky behu. Šport je pre mňa spiritualitou tela. Je to spôsob, ako sa vrátiť do seba samého. Nielenže sa pri športovaní vyčistím od všetkého, čo mi zatažuje myseľ a zbavím sa stresu, spozoroval som, že sa pri tom deje niečo hlbšie. Šport je prirodzený spôsob ako dosiahnuť extázu, ako sa povzniesť nad svoju existenciu, ale pritom zostať úplne v nej. Pri svalovej námahe sa nedá nič predstierať, telo nedokáže klamať. Medzi zámerom, úsilím a výsledným výkonom je bezprostredná spojitosť, okamžitá spätná väzba.

Behám svoje modlitby

Zo všetkých činností, stavov a zážitkov, ktoré poznám, sa na modlitbu najviac podobá beh. Keď bežím, je to akoby som sa duševne vyzliekal. Je to čosi ako duševný exorcizmus. Postupne zo mňa opadávajú rôzne nánosy každodennosti. Keď bežím, občas myslím na svoj deň, na svoje zážitky, na niektorých ľudí, na Boha... postupne všetko opadáva ako suché listie a ostáva len kmeň stromu – moje nahé ja. Vraciam sa sám k sebe, k svojej podstate, k tomu, kým skutočne som. Je to ako narodiť sa znova alebo znovu stretnúť samého seba. Keď telo mechanicky napreduje, môžem vo vnútri relaxovať a viesť sa sám v sebe. Cítim sa ako turista vo vlaku, alebo ako čln, ktorý ženie po hladine vietor. Vtedy najintenzívnejšie vnímam, že som duch v tele. Telesná námaha mi pomáha uvedomiť si ducha.

Šport je vlastne cesta pokory, lebo človeka pripája naspäť k jeho odcudzenej biologickej ľudskosti a prirodzenosti. Je to čisto hodnotovo orientovaná aktivita. Nikto nevydrží športovať, ak sa riadi tým, či sa mu chce alebo nechce. Vôľa je človeku na nič. Šport je len o rozhodnutí, motivácii, záväzku, ktoré nestoja na ničom – možno len na predchádzajúcej skúsenosti. Kto chce športovať, nemôže si pred tréningom ani len klásť otázku, či sa mu chce. V tom je niečo ohromujúco duchovné. Odovzdanosť a odhodlanosť. Symbolický boj so sebou samým. V individuálnom športe je to ako v živote: človek vie, že to on sám je svojim najväčším nepriateľom (ako poznamenal úspešný japonský spisovateľ a maratónsky bežec Haruki Murakami), a že za svoj výkon ručí iba svojim telom a prípravou. Tu niet čo zvaliť na nikoho druhého. Napríklad beh je presne o tomto. Odmena príde väčšinou až na konci, keď sa beh skončí. Samotný tréning býva neraz ťažký, každá minúta je zápasom, keď nechápem, prečo som sa vlastne rozhodol bežať. Ale výnimkou nie sú ani tréningy, kedy to ide samo a ja sa vo svojom tele cítim, akoby som len ležal v hojďacej sieti s rukami založenými nad hlavou.

Počas behu som nakoniec zažil aj jednu prelomovú skúsenosť, ktorá mi otvorila tajomstvo modlitby srdca. Pred dvoma rokmi, na jeseň, som si bol zabehať. Bežal som o polovicu dlhšie než zvyčajne, nepretržite takmer sedemdesiat minút, vôbec netuším koľko kilometrov som zabehol. Počúval som rockovú hudbu, pri behu sa vo mne striedali všetky možné pocity. Od extázy, cez smútok, veľký strach. Do ničoho z toho som neprepadol, len som pozoroval svoje pocity, ktoré cezo mňa prechádzali ako oblaky. Chvilami som sa modlil, potom som myslel na blízkych ľudí, potom som necítil nič. Nakoniec som sa uprostred všetkých tých pocitov začal cítiť ako človek. Keď som sa vrátil domov, ľahol som na posteľ a s oťaženejšími nohami som sa začal modliť.

Vybehal som si Ducha

Došlo mi, ako som celé roky hľadal Ducha a neuvedomil som si, že najprv musím nájsť srdce. Pod mojím „duchovným pozlátkom“ sa skrývalo zranené srdce, ktoré moja „mystika mysle“ nemohla uzdraviť. Odrazu som uvidel samého seba ako deväť-desaťročného

chlapca. Bol veľmi osamelý a smutný, zradený. Prišiel som k nemu a objal som ho. Neviem úplne opísať, čo sa stalo. Nebolo to nič intenzívne, nič veľké, celé sa to dialo akoby mimochodom, spontánne, a tak trochu samozrejme. Niečo vo mne sa scelilo a spojilo. Zrástol som s tým chlapcom. V mojom srdci začalo žiariť zvláštne zlaté svetlo. Potom som cítil, akoby do mňa vchádzal Kristus. Pohyboval sa v mojom vnútri, ukazoval mi, čo je v neporiadku a ako inštalatér opravoval moju dušu zvnútra. Dotýkal sa rôznych miest v mojom srdci, niekedy som v srdci cítil akoby čierny mrak a vzápätí som pochopil, čo ten mrak znamená, aký pocit sa za ním skrýva. Mohol som vysloviť slová odpustenia... Takto som si prechádzal jazvu za jazvou, každé veľké zranenie a sklamanie, ktoré som v sebe objavil. Zriekal som sa negatívnych pocitov, odpúšťal som ľuďom, ktorí mi ublížili. Celé to trvalo asi dve hodiny. Asi najzvláštnejší na tom všetkom bol pocit, že to bolo prekvapivé i obvyčajné súčasne.

Počas nasledujúcich dní a týždňov sa čosi zmenilo. Ohromilo ma, čo sa stalo. Cítil som svoj vlastný stred, vnímal som samého seba *zvnútra*. Nikdy predtým som to nezažil. Moja mystika zostúpila z hlavy do srdca. Rozhodol som sa prijať vnútorný záväzok, že sa budem modliť pravidelne polhodinu ráno a polhodinu večer.

Už onedlho som pri modlitbe pocítil, akoby sa v mojom vnútri čosi prederavilo. Otvorilo. Uprostred svojho vlastného stredy som začal vnímať nekonečno. Vstúpila do mňa zvláštna prázdnota. Bol to akoby priestor kdesi „za“ bytím. Objavil som hĺbku, ktorá bola centrom mojej bytosti a zdrojom môjho života. Vnímal som ducha, ktorý sa chvel uprostred mojej duše, ako hlbina hlbiny. Ten duch bol všetkým a ničím súčasne. Videl som svoje srdce zvnútra. Nedá sa to vlastne opísať. Bolo to tušenie akéhosi životného vnútorného priestoru.

A tak sa mi stalo, že zjavenie Boha, ktoré sa mi udiaľo kedysi pred rokmi, doplnilo zjavenie podstaty mojej duše, božieho obrazu vo mne. Nahmatal som miesto, odkiaľ ako živé, ale slepé pramene vychádzali všetky moje pocity, myšlienky, kde sa rodila moja vôľa. Akúsi križovatku medzi duchom, dušou a nevedomými silami. Duchovné ťažisko mojej osobnosti. Neviem nájsť vhodné slová. Môžem len povedať, že som cítil to, čo som sa predtým ťažkopádne snažil uchopiť myslou. Vtedy mi boli jasné dve veci: toto je to, čo som hľadal a nikdy o to nechcem prísť. Poznal som, že modlitba srdca je spôsobom, ako intuitívne uchopiť svoju ľudskú podstatu. Ako vnímať prepojenosť tejto podstaty s Duchom, ktorý je nekonečne Iný ako ja a súčasne je v ňom moje ja najhlbšie vyjadrené. Moje ja je v Božom Ty, ktoré mi nepatrí, ale ktoré sa mi ustavične dáva... V mojom strede. Odrazu mi dával dokonalý zmysel výrok sv. Augustína: „*Boh mi je bližší, než som ja sám sebe.*“ Toto sa dá naozaj bytostne zažiť.

Samozrejme, hľadal som spôsob, ako na tejto skúsenosti stavať, ako ju ďalej rozvíjať. Neprestal som čítať duchovnú literatúru. Dnes si trúfam povedať, že jedna z najlepších kníh o kresťanskej kontemplatívnej modlitbe, na ktorú som narazil, bola *Kresťanská hlbinná meditácia* od karmelitána Wilfrida Stinissena. ■

ŠTYRMI STENAMI KU ZMENE

Pripravila: EVA MOŠPANOVÁ
(People in Need SR)

Ako veľmi dokážu murované steny zmeniť váš život? Občas viac, než si väčšina z nás uvedomuje. V teple, bezpečí a pohodlí svojich izieb, bytov a domov len málokedy uvažujeme nad tým, aké ťažké by to bolo bez nich. Veď aj staré príslovie hovorí „všade dobre, doma najlepšie.“

A úplne najlepšie v dome, ktorý človek budoval sám a je naňho právom hrdý.

Program bývania PiN

Vychovávať rodinu, venovať sa práci, pripravovať sa do školy – všetko z toho ide lepšie, keď máte teplé, suché a útulné miesto, ktoré nazývate domovom. Občas je to však ťažké, keď sa vás v malom domčeku tlačí veľa, zateká strecha alebo nemáte ani kúpeľňu. Práve na rodiny, ktoré zápasia s takýmito a mnohými ďalšími problémami sa zameriava program bývania organizácie People in Need, ktorý verí, že bývanie znamená viac, ako len mať miesto na prespatie.

„Bývanie môže spustiť pozitívne zmeny a predovšetkým zjednodušiť rozvoj v ďalších oblastiach. Kvalitné bývanie vyžaduje menej času na údržbu a umožňuje osobný rozvoj a zvyšuje školskú dochádzku detí. Kvalitné bývanie je faktor zlepšenia zdravotného stavu a teda schopnosti aktívnej práce.

Bývanie v dostupnosti infraštruktúry približuje vzdelanie aj pracovné príležitosti. Istota bývania umožňuje orientáciu na rozvoj dlhodobých cieľov a započatie aktivít na zlepšenie životnej situácie. Vzhľad, miesto a kvalita bývania odzrkadľuje sociálny status.“ (Program bývania, PiN)

People in Need však upozorňuje, že tento program nesmie stáť samostatne, pretože inak neprinesie uspokojivé výsledky. Budovanie nových bytových jednotiek tak musí byť spojené s rozvojom ďalších oblastí, ako sú napríklad sociálne služby alebo vzdelávanie.

Samotný program odštartoval v roku 2007, keď sa v Spišskom Podhradí začalo s výstavbou prvého experimentálneho slameno-hlineného domu. „Zapojená rómska rodina na stavbe urobila všetku nekvalifikovanú prácu pod odborným dohľadom stavbyvedúce-

ho z organizácie. Iba kvalifikované práce ako elektrikár, klampiar a podobne boli objednané,“ vysvetľuje organizácia vo svojej správe. Tento prvý dom zároveň potvrdil, že aj obyčajní ľudia dokážu pod odborným vedením postaviť kvalitnú stavbu z prírodných a dostupných materiálov. Jedným z najdôležitejších faktorov je však ten, že si rodina k domu hneď od začiatku vytvorila citový vzťah. Keďže ide o rozsiahly a komplexný program, od samého začiatku na ňom PiN spolupracovalo s ďalšími organizáciami, občianskymi združeniami a inou postupnou podporou. Potrebu ich účasti vysvetľuje samotné PiN, keď hovorí, že „rozvoj bývania je dlhodobá aktivita, počas ktorej je dôležité s cieľovou skupinou neprestajne pracovať.“

Projekt Kojatice

Zhruba desať kilometrov západne od Prešova sa nachádzajú Kojatice – dedinka s o čosi viac ako tisícovou obyvateľov. V súčasnosti práve tu prebieha jeden z projektov programu bývania. V tunajšej rómskej osade sa plánuje výstavba približne piatich bytových jednotiek, na ktorých sa budú svojpomocne podieľať aj miestni obyvatelia. „Program bývania neziskovej organizácie pozostáva z budovania a šírenia know-how, sieťovania zainteresovaných odborníkov a najmä aplikácie poznatkov v reálnych prípadoch: Asistencií pri rozvoji bývania. Poskytuje komplexnú pomoc a poradenstvo v plánovaní, príprave, realizácii a správe bývania pre sociálne vylúčených v danej lokalite,“ píše sa v projekte, ktorý upozorňuje na jeho asistenčný charakter. Rovnako ako v Spišskom Podhradí, ani tu v žiadnom prípade nejde o postavenie bytov a ich následnom odovzdaní. Práve naopak, tréningy, svojpomocná výstavba a ďalšie súčasti projektu ponúkajú miestnym obyvateľom možnosť aktívne sa zapojiť do riešenia svojho bytového problému a nábrať tak nové sebedomie, vytvoriť si vzťah k novému domu a zároveň získať nové zručnosti. Mimochodom, zatiaľ čo v Kojaticiach si svoj nový domov vybuduje asi päť rodín odhaduje sa, že na Slovensku žije v nevyhovujúcich podmienkach takmer 15 tisíc rodín. PiN upozorňuje, že „napriek veľkosti problému chýba na Slovensku systematická práca pri hľadaní riešení,“ a práve preto existuje plán použiť projekt v Kojaticiach a modelový príklad pre hľadanie ďalších riešení.

Samotný projekt pozostáva z prípravnej fázy, v ktorej sa preskúma terén a vytvorí sa vhodný urbanistický plán a taktiež plán pre inžinierske siete a terénne úpravy. Nasleduje práca s vybranými rodinami na sporiacom pláne, pri ktorom si rodina počas jedného roka každý mesiac odkladá finančné prostriedky na svoje budúce bývanie. V auguste a v septembri sa už začína s tréningami stavebných prác priamo v komunite a v jarnom období sa začne so stavebnými prácami. Dokončenie domov sa predpokladá v lete a projekt zostane aj naďalej otvorený pre ďalšie rodiny.

Bolo by ilúziou sľubovať si, že svojpomocným bývaním dokážeme pomôcť všetkým rodinám v núdzi na Slovensku. No mať slušný domov pre seba a pre svoje deti je natoľko dôležité, že každá ďalšia ubytovaná rodina je malým víťazstvom pre celú komunitu okolo seba. ■

CAMPFEST 2012 open air music festival – IDE O VŠETKO

MICHAELA PAŠTRNÁKOVÁ

Kvalitný multižánrový kresťanský festival CampFest aj v roku 2012 ponúkol svojim návštevníkom širokú paletu zaujímavých a duchovne inšpiratívnych zážitkov, v prostredí ranča Kráľova Lehota.

Uprostred leta sa v dňoch 2.–5. augusta 2012, uskutočnil už 14. ročník naddenominačného kresťanského festivalu CampFest, ktorého ústrednou témou bol slogan „ide o VŠETKO“. V troch častiach objasnili tému niekoľkí rečníci (S. Kocka, R. Vašečka, V. Žák, a i.). Spomedzi seminárov v beznádejne naplnených stanoch si poslucháči najviac pochvalovali slovo Janka Buca k semináru „Robiť ťažké veci“ a manželov Mozolovcov „O čom sníva muž a o čom žena“.

Headlinerom bola kapela Parachute band (NZ), ktorá priniesla závan sviežosti v tvorbe worshipu s prepojením na silné svedectvo frontmana o seba-prijatí a uzdravení Božou mocou.

Na CampFeste sa zúčastnilo 4 500 mladých ľudí, z toho bolo 3 427 zaregistrovaných účastníkov (najviac teenagerov medzi 12–17 rokmi). Okrem hudobného programu a slova bol k dispozícii modlitebný stan Kotolňa, kde prebiehali non-stop modlitby a Poradenské centrum pre rozhovor, modlitbu, či odbornú pomoc. Pre najmenších bol starostlivo pripravený program v Detskom stane za účasti profesionálnej herečky E. Trenklerovej, či projektu Detskej misie a divadla Des Jano.

Novinkou tohto roka pre tých, ktorí sa z rôznych dôvodov nemohli zúčastniť, boli exkluzívne priame prenosy z večerných programov hlavného stanu, ktoré priniesla televízia LUX. Z mnohých spätných väzieb na sociálnych sieťach a blogoch uvádzame jeden z najvýstižnejších:

„Božia prítomnosť na CampFeste bola taká, že by sa dala krájať nožom. Keď som prechádzal areálom, bolo úžasné sledovať, ako sa v stanovom mestečku mladí ľudia modlia za seba navzájom, iní v malých kruhoch chválili Boha s piesňami chvál. Prechádzali sme okolo veže (niečo ako poľovnícky posed), z ktorej sa čítalo Božie Slovo. Oproti bol Poradenský stan, kde bola ľuďom umožnená spoveď a kde prebiehali modlitby za osobné problémy. Tu Pán naozaj mocne koná. Nie jeden kamarát sa tu už obrátil a prijal Krista ako Pána svojho života.“ (blog: Martin Lojek) ■

OHŇOM SVOJÍM ZAPAĽUJ NÁS, PANE

V nasledujúcich číslach Dialógu by sme vám radi ponúkli niekoľko piesní, ktoré v doterajšom Kresťanskom spevníku neboli. Dnes prinášame pieseň – modlitbu. Spôsobom, ktorý je pre nás aktuálny aj dnes, sa nám ňou prihovárajú tri osobnosti z minulosti: autor pôvodného českého textu kazateľ Alois Adlof (1861–1927), prekladateľ textu do slovenčiny učiteľ Karel Kolman (1892–1962) a učiteľ a hudobník Ján Machajdík (1907–1966), ktorý túto modlitbu originálne zhudobnil.

Začína sa nový školský rok, po prázdninách a dovolenkách sa rozbiehajú činnosti v zboroch aj mimo nich. V živote cirkvi aj živote jednotlivcov v kľúčových obdobiach i v každodenných zápasoch opakovane prežívame, ako naliehavo potrebujeme prosieť nášho Pána o milosť a pomoc. Pieseň hovorí o potrebe otvo-

riť sa pôsobeniu Ducha Svätého, o zmocnení k službe silou Ducha, o obmytí viny, o bdelosti, o novom zápale a ovocí v našich životoch.

Každý z nás, mladý i starý, žiak aj učiteľ, začínajúci aj dlhoročný pracovník iste prežíva niečo podobné ako naši predchodcovia v minulosti. Dáva sa na seba a vidí svoju biedu, dáva sa na Pána Ježiša a prosí, ako je to vyjadrené v predkladanej piesni: „...Zmocni k službe, ruky slabé máme, daj nám novú nádej z milosti!... Len ty svojou mocou meniť môžeš vetvy, ktoré plody nenesú... Obnov sily v každodennom boji, obmy viny, veď ku svätosti.“

Pieseň predkladáme v tónine d mol, ktorá je pre spoločný spev vhodnejšia. V prípade použitia piesne v interpretácii spevokolu, odporúčame zvoliť originálnu tóninu e mol. *Za SPS Jana Nagajová*

Ohňom svojím zapaľuj nás, Pane

Alois Adlof,

prel. Karel Kolman, upr. Jana Nagajová

Ján Machajdík

1. O - hňom svo - jím za - pa - ľuj nás, Pa - ne, na - plň lás - kou, mocou z výsos - ti.
 2. Vi - díš na - šu veľkú bie - du, Bo - že. A - ké chladné na - še srdcia sú!
 3. Vy - stroj, Pa - ne, Svätým Duchom svo - jím, pre - buď zo sna k novej bdelos - ti,

Zmoc - ni k služ - be, ru - ky sla - bé má - me, daj nám no - vú
 Len ty svo - jou mo - cou me - niť mô - žeš vet - vy, kto - ré
 ob - nov si - ly v každo - den - nom bo - ji, ob - my vi - ny,

ná - dej z mi - los - ti, daj nám no - vú ná - dej z mi - los - ti.
 plo - dy ne - ne - sú, vet - vy, kto - ré plo - dy ne - ne - sú.
 veď ku svä - tos - ti, ob - my vi - ny, veď ku svä - tos - ti.

NIEKOĽKO MYŠLIENOK K PIESŇAM UVEREJŇO- VANÝM V DIALÓGU

MILICA KAILINGOVÁ

(Autorka je koordinátorkou Spevníkovej pracovnej skupiny.)

Od apríla 2011 systematicky uverejňujeme v Dialógu piesne (v predchádzajúcich ročníkoch iba sporadicky k Veľkej noci a Vianociam), ktoré zoznamujú čitateľov s prácou SPS na novom spevníku. Ku každej piesni pripájame komentár, ktorý približuje jej vznik alebo jej autorov.

Na uverejnené piesne väčšinou reagujú jednotlivci z rôznych zborov, niektorí osobne, iní mailom či telefonicky. Okrem spontánnych reakcií členovia SPS iniciatívne oslovujú aj ďalších ľudí, aby spoznali ich názor. Uchádzame sa aj o pohľady kazateľov a hudobníkov, či spevákov. Takmer každá nová pieseň prechádza overením spevákmi spevokolu v Bratislave a podľa informácií od vás aj v niektorých iných zboroch. Súčasne dostávame odozvu pri stretnutiach cirkvi – ako sú konferencie, letné pobyty a iné (v poslednom čase napr. pohrebné) bohoslužby. Tieto stretnutia svedčia o tom, že niektoré z piesní už cirkvi prijala a zaradila do bohoslužobnej liturgie. Konkrétne napr. piesne *Veľký Boh, Hospodín, ty si Pastier môj, Keď budem musieť z domu vyjsť, Nech ťa požehná Hospodín, Baránok nevinný, Ja neviem prečo ten, čo vekmi vládne*. Podľa našich informácií sa ujali aj dve krátke záverečné piesne *Hospodín, počuj prosbu moju* (Levice) a *Milosť Kristova buď s vami* (viac na východe a v Bratislave), uverejnené v Dialógu v októbri 2011.

Do júna 2012 sme prostredníctvom Dialógu a konferenčných spevníčkov ponúkli cirkvi a čitateľskej verejnosti 23 prevažne nových piesní a 5 piesní z KS (Dialóg, február–jún 2012), ktorých texty prešli zásadnejšou úpravou. Išlo nám o to, aby sme vás nielen zoznámili s ich novou podobou, ale súčasne získali spätnú väzbu. Ide o piesne *Blíž k tebe, Bože môj* (KS 381), *Keď strácam nádej* (KS 146), *Vzkriesenie čakáme* (KS 542), *Skala vekov* (KS 403) a *Pane, prosíme ťa, pomôž nám* (KS 599).

Sú to všetko piesne, ku ktorým môžeme mať viacerí blízky vzťah, no súčasne si uvedomujeme potrebu ich aktualizácie pre mladšiu generáciu.

Na niektoré z nich, napr. na novú podobu piesne *Blíž k tebe, Bože môj* sme dostali zatiaľ iba pozitívne ohlasy. Poslednú spomínanú pieseň *Pane, prosíme ťa, pomôž nám* spievali delegáti a hostia na konferencii

CB v Prešove (2012). Nový text piesne *Skala vekov* sa stretol ako s pozitívnym prijatím (napr. spoločenstvo zboru v Leviciach), tak i s ľútosťou, že opúšťame poetiku M. Rafajovej (ohlas z Prešova). Aj pri tejto reakcii sme si uvedomili, že každá textová úprava známej piesne je citlivá vec.

V rámci nášho uvažovania o texte sme sa preto oboznámili aj s tým, ako k tejto konkrétnej piesni pristupujú vo svojich spevníkoch iné denominácie.

BJB má napr. v súčasnom spevníku český text (J.Hochman, preklad z originálu) *Skálo věků, skryj mne v svém boku pro mne zbodeném*; v pripravovanom spevníku budú mať slovenskú textovú verziu zo spevníka CASD *Kriste, darca spasenia*. Kresťanské zbory majú svoj originálny preklad z angličtiny (J.Hudec) *Skala vekov, Boh môj, Pán*. V novom českom KK (CB) použili tiež nový originálny preklad z angličtiny (P.Javornický) *V skále věčné úkryt mám*.

Je pravda, že poetika J. Nagajovej v novom ponúknutom preklade je civilnejšia než M. Rafajovej, ale pre súčasníka aj zrozumiteľnejšia. Na povzbudenie pre všetkých, ktorí radi spievajú Rafajovú chceme povedať, že aj po vydaní nového spevníka bude súčasný KS stále k dispozícii. Okrem toho, na webe sa nachádzajú texty všetkých piesní z KS, nemal by byť preto problém kedykoľvek si pieseň nájsť na: www.cbpo.sk.

Práca v SPS je priebežným hľadaním konsenzu pri prijímaní konečnej podoby piesní – či už ide o texty, ale aj o hudobnú podobu piesne, jej zápis a harmonizáciu. Nie je to jednoduché, ale snažíme sa o to s maximálnym úvážením.

S istým predstihom vás chceme upozorniť na možnosť nastaviť svoju myseľ i ducha k Adventu a Vianociam aj tým, že sa zoznámite s pomerne veľkým okruhom piesní k tejto téme v našej databáze na webe: www.databaza.cbba.sk

Kontakt: spevnik.cb@gmail.com ■

VO VLASTNOM (VRANOV NAD TOPĽOU)

8. júla 2012 malo vranovské spoločenstvo Cirkvi bratskej slávnostný deň. Pán Boh mu po prvýkrát v jeho dejinách umožnil mať zhromaždenie vo vlastnom bohoslužobnom stánku.

Ako v úvode pripomenul kazateľ Pavol Bomba, mať vlastný bohoslužobný dom nebol len výmysel miestnych bratov a sestier, niečo, čo im sadlo na nos a čo so zaťatými päsťami aj dosiahli, ale išlo o vec spojenú s dlhodobým vývojom, na ktorom participovali Božia i ľudská aktivita. Je teda prirodzené, že len domáci najlepšie vedia, čo ho presne naplňalo a prečo toto jeho završenie vnímali ako významný medzník v duchovnom živote zboru.

Nebola to posviacka kostola, len trochu slávnostnejšie zhromaždenie než býva obvykle. preto malo komornejší charakter. Podľa pôvodných stavebných konceptov dielo je ešte ďaleko od finále a závisí od peňažných prostriedkov a fyzických síl spoločenstva, kedy a nakoľko sa k nemu priblíži. Nepretržitá päťmesačná práca na úprave domu veľmi vyčerpala všetkých po každej stránke. Najbližšou stavebnou úlohou, ktorá pred nimi stojí, je kompletná oprava strechy a fasády.

Centrom dopoludňajšieho zhromaždenia bola kázeň predsedu Rady Cirkvi bratskej Jána Henžela na biblický text Kol 1, 1–8. Zdôraznil v nej dôležitosť tohto Pavlovho úvodu, ktorým otvára veľkú tému: Z Krista vyplýva, čo Kristus urobil a z toho, kto sú Kristove údy vyplýva, čo oni majú robiť. Presun vranovských zo zadného dvora zastrčenej ulice na hlavnú cestu je príležitosťou i výzvou súčasne. My sme chrámom, nie budova z tehál. Kristus v nás a my v Kristovi. Ako sme prijali Krista, tak v ňom musíme aj chodiť. Zvestované slovo bolo živé a veľmi vhodné pre konkrétnu situáciu. Obsah bohoslužieb primerane doplnila báseň a piesne hudobnej skupiny. Poobede sa prihovorili

kazatelia i starší z niektorých východoslovenských zborov a premietol sa videozáznam z doterajších stavebných brigád. Celá slávnosť sa niesla v duchu radosti a vďačnosti za to, že Pán doviedol domácich až potiaľto a daroval im veci, za ktoré ďakujú. Atmosféru podporovalo aj spoločenstvo pri obede a posedenie v krásnej záhrade.

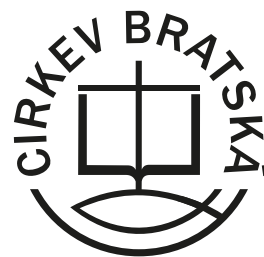
Vývoj vo Vranove nad Topľou by mal byť pre cirkev podnetom k modlitbám; nielen za nich, ale aj za im podobné malé spoločenstvá CB na Slovensku. Hlavne však výzvou k vnútornej prajnosti ich rozvoju a k reálnej pomoci podľa aktuálnych potrieb. Vranovskí srdečne ďakujú všetkým, ktorí akýmkoľvek spôsobom doteraz podporovali ich zápasy a úsilie napredovať.

Predseda RCB Ján Henžela

Z ROKOVANIA RADY CIRKVI BRATSKEJ

JÚN 2012

Úvod k modlitbám viedol Ján Henžel.

Rada zhodnotila Konferenciu CB 2012 v širších súvislostiach. Rada zvolá na jeseň stretnutie správcov zborov a podpredsedov staršovstiev po seniorátoch za účelom širšej diskusie k dokumentom CB a aj k ďalšiemu vývoju cirkvi.

Rada sa zaoberala otázkou funkcie zriaďovateľa škôl a vzala na vedomie informáciu o vykonanej inšpekcii na Cirkevnej základnej škole Narnia.

Rada sa zaoberala listom zboru CB Levice ohľadne dočasnej finančnej výpomoci pre riaditeľa Senior Garden (Miroslava Haszicsa) cez mzdový fond CB. V súčasnosti nie sú prostriedky k dispozícii pre tento účel.

Rada rozhodne o definitívnom zaradení Csabu Tolnaiho do konca septembra 2012.

Rada sa zaoberala upresnením programu aj logistiky spoločnej pastorálky kazateľov CB ČR a CB SR ktorá sa uskutoční v Tatranskej Lomnici.

Rada sa zaoberala vývojom situácie v zbere CB Bratislava, kde nastupuje do kazateľskej služby Matej Hájek od 1. 8. 2012. Jeho inštalácia je plánovaná na 7. 10. 2012, vykoná ju predseda Cirkvi bratskej Ján

Henžel. Podľa oznámenia staršovstva CB Bratislava, požiada zbor Radu na jeseň o založenie samostatného zboru.

Rada sa zaoberala analýzou činnosti Únie detí a mládeže (Bola prizvaná tajomníčka RCB pre mládež E. Myjavcová.)

Rada konštatuje, že Únia úspešne rozvíja svoju činnosť, zabezpečuje celú šírku práce bývalého odboru ODDM. Rada s ľútosťou vzala na vedomie, že nie všetky zbory sa zapájajú do celocirkevných aktivít, ktorých nositeľom je Únia.

Rada uzavrela definitívne otázku odchodu kazateľa Ervína Mittelmana zo zboru Kalinovo zo zdravotných dôvodov k 30. 6. 2012. Miestom jeho bydliska budú Košice. Jeho pracoviskom bude do konca roku zbor Prešov, kde bude vykonávať misijnú a evanjelizačnú prácu hlavne medzi mládežou. K možnosti jeho ďalšieho uplatnenia sa vyjadrí staršovstvo CB Prešov do konca roku 2012. Za administrátora zboru Kalinovo ustanovila od 1. 7. 2012 kazateľa Miroslava Oravca

Rada pozve na rozhovor Samuela Jurču (Stará Turá) na základe jeho žiadosti o vikariát.

Zapísal: Ján Henžel

O ZAKLADANÍ ZBOROV

Vo Veľkom Slávkove neďaleko Popradu sa zišli účastníci seminára o zakladaní zborov. Hlavným rečníkom bol Tomáš Grulich, z evanjelizačného odboru CB v ČR. Česká časť CB v tomto roku štartuje nový projekt zakladania zborov, k účasti pozvali aj nás.

Na seminár prišli pracovníci zo staníc v Nitre, Svätého Jura, Smižian, Žiaru nad Hronom, Trnavy a miest, kde sa zakladajú nové zbory a niektorí členovia RCB v SR. Tomáš Grulich vysvetľoval históriu a vývoji zborov na českej strane. Po počiatočných nezdaroch sa lídri rozhodli hľadať Božiu múdrosť. Spravili sériu rozhodnutí, ktorých výsledkom bola jednota, zníženie vnútorného napätia a otvoril sa priestor pre misijnú prácu. Nebolo to ľahké, pretože budovanie nových zborov často ovplyvňuje nedostatok služobníkov a potencionálna možnosť delenia. Správnosť rozhodnutí však potvrdil nasledovný vývoj.

Dnes je Cirkev bratská najrýchlejšie rastúcou denomináciou v Česku. Ukázalo sa, že o výsledku nerozhoduje len nadšenie, ale aj systematický prístup.

Na seminári zaznelo viacero zaujímavých faktov, ktoré môžu byť inšpiratívne aj pre prácu na Slovensku. Zbory ktoré sa rozhodli zakladať nové zbory v priemere porástli o 47 %, kým tie, čo sa touto cestou nevydali, narástli v členstve len o 4,7 %. Je to desaťkrát menej, a to by mal byť podnet na zamyslenie.

O podobe dnešnej CB v Čechách v podstate rozhodlo desať zborov, ktoré začali zakladať nové spoločenstvá. Nie všetci mali možnosť vydať sa touto cestou, ale tým, ktorí tak spravili, vďaka v ČR za dnešnú podobu celej denominácie.

Gabriel Gajdoš

*(Účastník seminára, kazateľ
na misijnej stanici v Žiari n. Hronom.)*

VÍTAZI OLYMPIJSKÝCH HIER

ŠTEFAN MARKUŠ

Príjemne prekvapili Briti. Na londýnskych hrách prepísali dejiny, lebo po päťdesiatych dvoch rokoch z prestížnych dôvodov postavili jedno futbalové mužstvo za Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska. Nezohľadnili tradičné rozdelenie ich futbalových zväzov medzi Anglickom, Škótskom, Walesom a Severným Írskom. Ukázali, že nacionálna hrdosť nepatrí do moderného sveta. Žiaľ, ich spoločná „jedenástka“ skončila zle-nedobre.

Lutovali sme Kórejkou Sim A Lamovú. Súťažila v šerm s kordom. V semifinále ju Britta Heidmannová porazila v poslednej sekunde. Juhokórejská výprava protestovala, vraj víťazný zásah sa udial už po časovom limite. Rozhodca ale prisúdil (po viac ako hodinovej dišpute) víťazstvo Nemke. Kórejská fleretistka plakala, sedela dlho na pódiu a nechcela uznať svoju porážku. Rozhodcovia slzám nepodľahli.

Páčil sa tiež spravodlivý verdikt organizátorov pri zápasoch v badmintone žien. Vylúčili osem hráčov, lebo vyzozorovali, že hrali tak, aby prehrali a dostali v ďalších zápasoch ľahších súperov. Znevažovanie fair-play v športe sa trestá. Túto zásadu nám pripomínal už apoštol (2Tim, 2, 5).

Ekonomov zaiste zaujalo financovanie olympijských hier. Náklady na olympiádu dosiahli 11,7 miliárd eur, bez istoty na návratnosť investície (štátny rozpočet SR 2012 je 17,3 miliardy). Očakávaný príjem mal byť 16,3 mld eur. Nevieme ako to dopadlo.

Každý sme niekoho favorizovali. Mená slávnych atlétov či plavcov sme si zapamätali. Preslávili sa výkonmi, ale i osobnými príbehmi.

Filmový režisér Danny Boyle režíroval umelecký program zahájenia XXX. olympijských hier v Londýne, ktorý bol vzrušujúci. Prezentoval históriu a kultúrny vývoj Albionu. Aj kráľovná Alžbeta II. si zahrála svoju úlohu. Do Buckinghamského paláca prišiel agent James Bond a vyzval ju, aby priletela helikoptérou na slávnostný ceremoniál olympiády. Čo nás najviac zaujalo okrem úvodnej veľkolepej show? Boli to určite zápolenia v 30 športových disciplínach, ako aj osobné príbehy protagonistov.

Predstavím vám môjho hrdinu. Volá sa Lolo Jonesová. Americká atlétka, špecialistka v behu na 60 a 100 metrov cez prekážky. Pred začiatkom olympijských hier sa v televíznej debate priznala, že je stále pannou a je odhodlaná takou zostať až do svadby. Povedala, že „je to tá najťažšia vec, akú som v živote kedy robila. Dokonca ťažšia ako príprava na olympiádu alebo skúšky na vysokej škole. A verte mi, že som mala neúrekom príležitosti, aby som prišla o panenstvo a nespravila som to. Keď to o sebe prezradíte, ľudia vám začnú hovoriť, že ste blázon, staromódna alebo klamárka. Dokonca ma označili za lesbičku.“ Lolo svoj športový vrchol dosiahla na olympiáde v Pekingu v roku 2008. Siahala v „stovke“ na olympijské zlato. Osudnou sa jej stala predposledná prekážka, o ktorú zakopla a do cieľa nakoniec dobehla až siedma. V Londýne už nepatrila medzi najväčšie favoritky. Vo finále dobehla časom 12,58 sec. na štvrtom mieste. Pre mňa je však nespochybniteľnou víťazkou. Ona totiž vyhrala nad sebou. Mala neskutočnú odvahu. Nazdávam sa, že ak niekto v tridsiatych rokoch je panik či panna, potom sa stáva otáznikom pre okolitý svet. Také vyznanie je stigмой, ktorú človek radšej ukryje. Lole v Londýne nezavesili olympijskú medailu. Stala sa však morálnou šampiónkou tohoročných hier. „Chcem počkať so sexom až do svadby. Panenstvo považujem za dar, ktorý chcem dať môjmu manželovi“ - prehlásila.

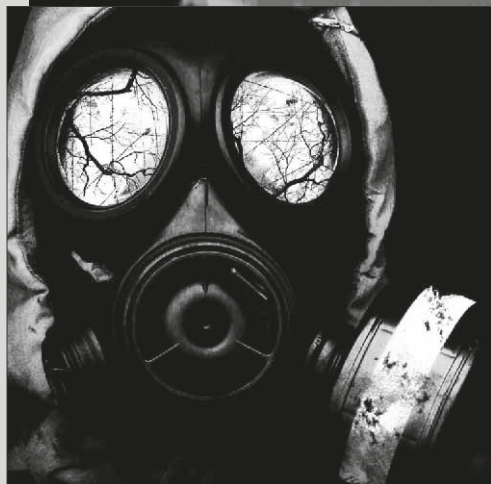
Lolu Joanesovú zdobí nesmierne cenná medaila. Čo si o jej diamantovej medaile myslíš ty? ■

DIALÓG

MLADÝCH

8-9/2012, V. ročník

EDITORIAL

Letné tábory pre mňa mali vždy istú výnimočnosť. Ako úplne malé dieťa som ich neznášala, lebo som nemala chuť sa zoznamovať s kopou iných deciek, byť týždeň z domu a zo svojho stereotypu niekde, kde sa neustále niečo deje a človek nemá chvíľku pokoja alebo súkromia. Časom sa však tento môj pohľad zmenil. Začala som sa na tábory tešiť, viac si užívať všetky súťaže a úlohy, naučila som sa prispôbiť sa okoliu a užívať si každú chvíľu medzi neznámymi ľuďmi. Tábor pre mňa dnes znamená krásne spomienky na neuveriteľné letné zážitky, nádhernú prírodu a nočné dobrodružstvá a na krásnu námahu, ktorou som spolu so svojimi priateľmi mohla poslúžiť na niektorých „pracovných“ táboroch Žilinského zboru.

Ako účastník, som si však nikdy neuvedomila, koľko úsilia venujú ľudia odo mňa starší a skúsenejší na to, aby decká (akým som bola aj ja) prežili nádherný týždeň v bezpečí, zábave a učení a niečoho nového. Pre mňa to boli ľudia, na ktorých som sa vždy mohla spoľahnúť, a ktorí vždy vedeli čo sa smie a čo nie tak prirodzene, že som to nevnímala ako nejakú námahu. Až teraz, keď vidím svojich priateľov preberať toto žezlo, uvedomujem si aká je to náročná práca. Títo ľudia obetujú svoj voľný čas, vezmú si v práci dovolenku a prevezmú zodpovednosť za desiatky mladých ľudí, pomaly ani nespia, len aby všetko dopadlo ako má. Venujú mnoho hodín svojho voľna príprave podrobného programu tak, aby si deti užili každú jednu minútu, aby sa nenudili, boli v bezpečí a snažia sa upriamiť ich pozornosť nielen na zábavu, ale aj na evanjelium. Ich snaha a ich obeta je úžasná a myslím si, že nie vždy si rodičia alebo ľudia naokolo uvedomujú plnú hodnotu ich služby, najmä rodičia detí, ktoré prídu „zvonku“ ako som kedysi prišla aj ja.

Z vlastnej skúsenosti vidím, že títo ľudia nestoja o pozornosť alebo o potľapkanie po pleciach a všetko, čo robia, robia pre Boha a šírenie evanjelia. Aj napriek tomu im chcem povedať veľké **ĎAKUJEM** za všetkých, ktorí raz boli len účastníkmi, o ktorých bolo skvele postarané a ktorí mali možnosť počúvať evanjelium a aj prostredníctvom táborov nájsť alebo upevniť svoju cestu k Bohu.

Veď keď sa dokazujete v tejto službe lásky, oslavujú Boha že sa poslušne priznávajú k evanjeliu Kristovmu a štedro sa delíte s ním a so všetkými; (2K 9, 13)

Eva Kianičková

redakčná rada:

Eva Myjavcová (predsedníčka)
Juraj Institoris
Bohuslav Piatko

redakcia:

Jana Lesňáková (Cabadajová)
Šimon Evin
Nad'a Klaudíny
Juraj Sabol

grafické spracovanie: **Nad'a Klaudíny**

KONTAKTY:

vedúca redaktorka: **Eva Kianičková**
e-mail: **kianickova.eva@gmail.com**
mobil: **+421 903 822 042**

KOMENTUJTE témy z Dialógu aj z Dialógu mladých! Takisto, ak radi píšete **BLOGY**, alebo robíte **FOTKY**, neváhajte a ozvite sa nám, radi vám dáme priestor pre uverejnenie! Svoje reakcie a iné príspevky nám posielajte na:

dialogmladych@gmail.com

Takisto sa môžete zapojiť do diskusie na:

www.mediasvatava.sk

Tešíme sa na ďalšiu spoluprácu :)

ZÓNA 614

Do „rekreačného“ objektu Bystrička sme prišli 25. 7. (utorok), kde nás privítali traja Švajčiari z organizácie Juropa, ktorá sa venuje práci s vedúcimi dorastu. Nasledujúcich 5 dní sme absolvovali v poradí už tretí Juropa kurz (GLT – Group leadership training) vedúcich dorastu. Švajčiari odovzdávali svoje „know-how“, ktoré sme mohli aplikovať hneď o pár dní v tábore.

Krásna oravská príroda v kombinácii s dobrým počasím nám obmäkčovala naše nevypočuté výčitky voči objektu táboriska, v ktorom kadečo nefungovalo. Jediná prístupová cesta z civilizácie viedla cez labilný mostík s veľavravným nápisom „Vstup na vlastné riziko“. Batožinu nám do objektu ponad riekú Orava priniesla rozbitá lanovka. Všetko nasvedčovalo tomu, že postapokaliptická tématika celoslovenského dorasteneckého tábora bude pre nás aj pre dorastencov veľmi autentická. Kľúčový verš tábora sme vybrali z Izaiaša 61, 4 (kvôli tomu je v názve tábora číslo 614): „*Vybudujú staré ruiny, postaví zručaniny predkov, obnovia spustožené mestá, zručaniny mnohých pokolení.*“ Bol to výstižný verš nielen pre tému tábora, ale aj pre areál, ktorý umocňoval zážitok z témy.

Po kurze sa k nám pripojili ďalší vedúci a nasledujúce dva dni voľna, sme strávili

teambuildingom a dokončovaním príprav na tábor ZÓNA 614. Dorastencov (vo veku 12–15) sme hneď pri vstupe do areálu voviedli do príbehu, ktorého sa hneď stali súčasťou. Celý tábor sa niesol v duchu katastrofickej histórie: Svet sa nachádza v roku 2023. Pred 11 rokmi vypukla tretia svetová vojna a následky boli devastujúce. Celá Zem bola zamorená radiáciou okrem jedinej oblasti, ktorá nesie pomenovanie ZÓNA 614. Práve do tejto oblasti smerujú noví imigranti (dorastenci), ktorí sa chcú zachrániť. V zóne vládne vojenský režim, čo dorastenci pocítili hneď pri registrácii. Pri vstupe do areálu ich sprevádzali vojenské hliadky, ktoré vytvorili atmosféru výnimočného stavu. Počas tábora sa však pride na to, že v skutočnosti aj táto oblasť je zamorená a všetci dorastenci sú kontaminovaní. Ak existuje nejaká záchrana na prežitie, tak musí prísť z nezamorenej oblasti, čiže nie zo Zeme.

Príbeh zóny bol alegóriou na dejiny spásy, ktoré sme počas tábora rozoberali. Boh stvoril dokonalý svet, ktorý bol dokonale rozbitý človekom (hriechom). Hriech symbolizovala radiácia – smrteľná choroba, z ktorej sme sa nevedeli dostať sami. Preto musel prísť niekto, kto nebol zasiahnutý hriechom. Dorastenci si prechádzali jednotlivými časťami evanjelia počas týždňa,

čo vyvrcholilo večerom, kde sme hovorili o Kristovej obeti. Do tábora v ten večer prišiel Ervin Mittelman, ktorý hovoril osobné svedectvo. Videli sme, že evanjelium, ktoré hovoril, prinútilo niektorých dorastencov riešiť s Bohom svoje životy.

To, že Nepriateľ chodil okolo nás ako „revúci lev“ sme mohli vidieť každý deň. Napríklad úrazy, ktoré mohli byť smrteľné. Alebo spory s paranoidným majiteľom objektu, ktorý sa zľakol, že ho chceme oklamať. Bol to azda najintenzívnejší zážitok, keď nám majiteľ nakrátko vypoľ elektrinu a povedal nám, že sa máme do nasledujúceho rána odsťahovať. Boh postupne pracoval na nás a na majiteľovi a našťastie sme žiadne krízové plány nemuseli riešiť.

Počas tábora som si všimol jednu zásadnú vec v tíme vedúcich. Mám pocit, že tím bol každým prichádzajúcim problémom jednotnejší. Či už išlo o maličkosti alebo o vážne obavy, ktoré ohrozovali priebeh tábora. Okrem iného, pre mnohých z nás ZÓNA 614 nebol prvý tábor tohto leta, čo sa prejavilo na únave. Napríklad anglický kemp KECY, ktorý bol vo viacerých zboroch na Slovensku skončil tesne pred naším odchodom na kurz. No myslím si, že napriek tomu vyčerpanosť v tíme nebola citeľná, pretože stále, keď niekto potreboval pomôcť, bol naporúdzí ochotný vedúci. Bolo pre mňa veľmi povzbudivé sledovať, ako nás nezjednocuje len spoločná voľnočasová aktivita, ale Kristove telo, ktorého sme súčasťou.

Počas celého tábora nám asi len jedno ráno pršalo, okrem toho bolo veľmi priaznivé počasie na rôzne aktivity. Či už išlo o kúpanie v Orave alebo prespávanie v prírode. Myslím si, že to bola jedna z mnohých vecí, za ktoré môžeme byť vďační. ZÓNA 614 sa skončila, no Božia práca na životoch dorastencov sa neskončila.

foto: B. Miklošová

Ondrej Jurčo (Prešov)

z denníka armádného generála

31. júl 2023 (utorok)

18:00

Dnes prišiel do ZÓNY nový konvoj s 55 ľuďmi, ktorým sa podarilo prežiť to šialenstvo, čo sa vonku deje. Je to prvýkrát, čo sem prišla taká veľká skupina ľudí od doby, čo ZÓNA vznikla. Generálny štáb, ktorý tvorí 34 ľudí, táto udalosť mimoriadne potešila. Zachránení momentálne nevykazujú žiadne známky agresivity, ani chorôb. No, ako sa tak pozerám, na niektorých jedincov si počas týždňa budeme musieť posvietiť.

23:45

Obyvateľov ZÓNY zo spánku práve zobudil alarm, pretože nad našim územím zostrelili nepriateľské lietadlo s citlivými dokumentami. Veliteľ zásahu seržant Ondro práve dáva brífing, predpokladaný koniec akcie je niekedy okolo 2:00.

01. august 2023 (streda)

9:00

Seržant Ondro dnes ráno po spoločnej rozcvičke a raňajkách vykonal debriefing včerajšej akcie. Vďaka usilovnosti celého obyvateľstva ZÓNY sa podarilo dešifrovať nepriateľské depeše nájdené na mieste dopadu zostreleného lietadla. Vďaka depešiam sa nám podarilo presnejšie určiť dôvod vzniku ZÓNY. Zistili sme, že ZÓNA vznikla ako útočisko pre obete obrovského konfliktu, ktorý začal v roku 2012 keď Nepriateľ zmanipuloval ľudí a viedol ich k vzbure voči ich dobrému Panovníkovi. ZÓNA je momentálne Nepriateľovým cieľom č. 1 na odstrel, lebo je to jediná šanca, ako Panovník môže vrátiť ľuďom pokoj, istotu a mier. [viac detailov v priloženom dokumente]

22:00

Dnes večer sme pri spoločnom stretnutí uvažovali nad tým, ako sú naše životy poznačené REBELSTVOM voči nášmu Panovníkovi. Každý z nás je rebelom. Rodíme sa tak. Už teraz sa teším na zajtrajšie stretnutie, rád by som vedel, čo sa s tým dá robiť.

02. august 2023 (štvrtok)

12:30

Uff, tak to bola tesnotka. Nepriateľ vykonal rýchlu odvetu a do ZÓNY nám napriek prísnej strážii umiestnil 4 bomby. 120 minút sme boli v stave maximálnej pohotovosti. Skvelou správou je, že všetkým štyrom tímom sa podarilo nájsť správne kódy

a bomby zneškodniť. Potom sme ich pod dohľadom odborníkov riadene odpálili. Išiel z nich krásny oranžový dym. Keďže nás bomby nezahľušili, môžem sa pokojne odobrať k obеду. Už zrejme aj tak všetci netrepežlivo čakajú na moju modlitbu, aby sa mohli pustiť do jedla...

14:00

Na dnešnom spoločnom stretnutí sme nadviazali na to včerajšie a hovorili sme o tom, že nie je jedno, komu DÔVERUJEME. Kto je ten, na koho vsadíme svoj krk? Kto nám reálne pomôže zvrátiť dôsledky nášho rebelstva? Z mnohých strán sa nám ponúka pomoc, riešenia. Ale len niečo funguje...

23:00

Je skoro polnoc a práve sedíme pri príjemnom ohníku. Sme na bivaku. Ale len mužská časť osadenstva. Tá ženská ostala strážiť tábor. Sme opäť na nočnej misii. Kdesi do hory spadol satelit, ktorý nesie

foto: B. Miklošová

vzácnny náklad (dozimetre) a potrebujeme sa ho zmocniť. Som vďačný za tieto nočné rozhovory so ZÓNÁKMI pri ohni. Ešte dlho budem na to spomínať.

03. august 2023 (piatok)

13:00

Po menších útrapach s meškaním vlaku sme konečne späť v tábore. Síce zmorďovaní po nočnom pobyte v teréne, ale spokojní na duši. Koniec koncov – inak sa ani nedá po takých krásnych ováciach, ktoré nám naše ZÓNÁČKY pri našom príchode pripravili. Krásne. Cítil som sa chvíľu ako vojnový hrdina. No vlastne, vlastne aj som... Momentálne jednou rukou píšem a druhou jem úžasné jedlo, ktoré nám v kuchyni varia. Nieže by sme si nevedeli

na bivaku navariť aj sami, ale toto je iná káva. Musím túto našu kuchynskú jednotku povýšiť. Len kvôli záznamu, sú to títo ľudia: Marcelka B., Miška K., Jana H., Jakub K. a Evka M.

21:00

Toto je fakt zlé. Ani nemám chuť dnes niečo písať. Dozimetre, ktoré sme priniesli z misie, ukázali, že všetci obyvatelia ZÓNY – do jedného – sú ťažko postihnutí radiáciou. Smrteľne. Aj dnešná spoločná téma sa niesla v tomto pochmúrnom duchu – BEZ ŠANCE! Sami bez pomoci to neovládame. Ach. Idem radšej spať.

04. august 2023 (sobota)

10:00

No nič, život ide ďalej, musíme makať. Hneď od rána sa obyvatelia pekne rozdelili do pracovných skupín. Časť vyrába náramky, časť kuje nože a časť je na školení pre prežitie v prírode. Všetko šliape ako má. Teda, až na to pomalé zomieranie.

19:30

Nepriateľ sa postaral o to, aby sme boli bez elektriny. Dúfam, že sa to čoskoro vyrieši. Aspoň jednu dobrú správu priniesol Panovníkov posol – Panovník vie o našej situácii a riešenie nášho problému s chorobou z ožiarenia vyzerá byť na dosah. Nie je to skvelé? Naš Panovník hľadá RIEŠENIA!

05. august 2023 (nedeľa)

11:00

Je nedeľa. Po posledných perných dňoch je tu konečne zaslúžený odpočinok. Elektrina ide (aj vďaka veľkej pomoci majora Dokiho). Obyvateľstvo si dáva kondičné cvičenie vo forme „hututu“ a strelbe zo vzduchovky.

tieto články, ako aj mnohé iné, nájdete na
dialog-mladych.blogspot.com

22:00

Neuveriteľné! Dnes došlo k obrovskému zlomu. Jeden z Panovníkových osobných spolupracovníkov nasadil vlastný život, aby nám priniesol prístroj na našu dekontamináciu. Stále nemôžem vstrebáť to jeho odhodlanie zomrieť za nás všetkých... Ved' my od teraz máme budúcnosť. My sa máme na čo tešiť, máme nové ciele pred sebou. Panovník nám ponúka POMOC – on osobne chce nám rebelom pomôcť odstrániť následky a dôsledky našej vzbury. Nechápem...

06. august 2023 (pondelok)

19:20

Tak a hotovo! Nepriateľ je porazený. Takýto rýchly zvrat som nečakal. Pravdupovediac, nemám teraz čas tu písať. Jeden z mojich najlepších vojakov bol v boji neprijemne zranený. Som

vďačný, že aj tentokrát sa Panovník postaral o to, že tento vojak napriek zraneniu boj prežil. No nič, idem za ním...

07. august 2023 (utorok)

15:00

ZÓNA je prázdna. Nikto tu nie je. Pre nikoho nemalo zmysel tu ďalej ostať. Predsa, Nepriateľ je hotový, Panovník vynášiel spôsob ako nás liečiť – môžeme sa vrátiť do svojich domovov. Budeme síce musieť ešte istý čas byť v strehu a sledovať, ako sa nám darí vyhybať sa kontaminovaným územiam, aby sme ostali ČISTÍ, nenakazení. Ale to už nie je na mne, aby som to ďalej rozoberal. Tu už moja úloha v tejto misii končí. Vraciam sa na veliteľstvo po ďalšie rozkazy.

PS: Vraciame sa domov, kde môžeme vybudovať naše rozvalené mestá, zrúcaniny našich predkov...

Fotos: D. Jurčo & B. Miklošová

Prvý augustový týždeň sa po druhý raz organizoval celoslovenský tábor mladšieho dorastu. Ja som veľmi rád, že som sa ho mohol opäť zúčastniť. Trávili sme ho v nádhernom prostredí Oravy s výhľadom na Veľký Rozsutec, spali sme v malých chatkách, rozoberali sme rôzne témy, spievali, hrali zábavné hry, bivakovali, kúpali sa v Orave, jedli chutné jedlo a mnoho iného.

Všade okolo nás zúri vojna, voda je zavadná, prostredie je kontaminované. My v zóne, v tábore patrime medzi pár šťastlivcov, ktorí sa tomu vyhli a prežili. Takto asi znela myšlienka tábora. Heslom bol veršík z Izaiáša 61. kapitoly a 4. verša: „Vybudujú staré ruiny, postavlia zrúcaniny predkov, obnovia spustošené mestá, zrúcaniny mnohých pokolení.“ Mne to hovorí, že Boh spravil aj náš svet dokonalým, ale sme voči nemu rebeli a my, ľudia, sme ho zničili, spravili hriechom. Avšak On sa rozhodol prísť na svet, ponúknuť nám vstup do Božej „zóny“, aby sme boli zachránení! Som

Bohu veľmi vďačný, že aj náš kamarát sa práve na tábore rozhodol vstúpiť do tej pravej zóny. Vďaka! Pre mňa asi to „naj“, čo som si zobral z večerných tém a skupiniek je to, ako Boh hľadá a nájde riešenie. Akýkoľvek problém máme, ktorý nás trápi a zdôveríme sa s ním Bohu a veríme Mu, môžeme si byť istí, že On ho možno nie hneď, alebo nie úplne, ako by sme si priali, vyrieši. A práve toto sme mohli vidieť aj uplynulý týždeň. Chcem sa aj za dorastencov týmito pár vetami skutočne poďakovať vedúcim, pomocníkom a všetkým ľuďom ktorí sa nejakou podieľali na vzniku tohto tábora. Ďakujeme!

Tadeáš Fazekaš (Levice)

O ZÓNE 614 som sa dozvedela od hlavného vedúceho tábora pri rozhovore v Escape clube. Som rada, že ma rodičia pustili, lebo sa mi tam veľmi páčilo. Stretla som sa s ľuďmi, ktorí ma prijali medzi seba aj keď nie som kresťanka. Ale vďaka večerným témam a rozhovorom som sa viac priblížila k Bohu. Nikdy nezabudnem na nočnú hru, keď nás o polnoci vojaci vytiahli zo spacákov a museli sme získať tajnú depešu stráženú mutantami. Ráno nasledovala vyčerpávajúca rozčvička a lúštenie zašifrovaných depeší. „To je čo?“, týmito slovami nás preberal korejský zajatec vari každé ráno. Aj keď sme mali obmedzené množstvo teplej vody (a museli sme viac vetrať), nebolo nič, čo by mi pokazilo zážitok z tábora. Nemôžem sa dočkať, keď znovu uvidím ľudí, ktorých som tam spoznala.

Zuzana Ďurajková (Žilina)

Volpini Averardo: Otcé náš, Európa, San Marino, 1958

Môj obraz je onšpirovaný silou modlitby, ktorá zjednocuje všetky národy.
Preto svojmu obrazu dávam názov: „Otcenáš – moc, zjednocujúca všetky národy“.

Zapojte sa aj vy do tvorby Dialógu: svatava@internet.sk,
v diskusnom fóre na: www.mediasvatava.sk, aj písané na adresu redakcie.